1989 Sayı: 87 2 DM

TKP—ML Merkezi Yayın Organı

İŞÇİ-KÖYLÜ KURTULUŞU

Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşin!

ŞEHİTLERİMİZİN KANLARIYLA KIZILLAŞAN 1 MAYIS'I YAŞATACAĞIZ!

1989 1 Mayıs'ını Türkiye işçi sınıfı bütün engelleme, ihanet ve komplolara karşın etkin bir şekilde kutladı. 12 Eylül süreciyle birlikte suskunluk ve depolitizasyon, yerini sıçramalı bir şekilde sınıfın eylemliliğine bıraktı. Bunun somut göstergesi, işçi sınıfının kanla yazılmış tarihine eklenecek 89 1 Mayıs'ıdır.

Bilindiği gibi, 1 Mayıs'a gelinmeden, işçi sınıfı grev Dalgası'nı ülkenin her yanına taşımıştı. Bir milyona yakın işçi grev alanlarındaydı. İşçiler alışılmışın dışında bu kez, sendika yönetimlerini de zorlayarak yaygın grev kararları

→

Baş Yazı

"ÖNDERLER"

Ağır yenilgi dönemleri, sınıfa bağlılığın, davaya sadakatin sınavıdır. En zor günlerin dostluğu ve düşmanlığı bu süreçte belirginleşir. Zebellah sürüleri kaplar her yanı. Paspaye silahlar, yeni donkişotların elinde, "doğmatizm" canavarlarıyla savaşa çıkarlar. Geçmişte "tu kaka" olan tarikat şeyhleri, yenilgiyle birlikte içi boşalmış tarikat müritlerinin baştacıdır artık.

Türkiye açısından da bu süreç yaşandı, yaşanıyor. 12 Eylül yenilgisiyle ayyuka çıkan liberalizm, legalizm, sağcılık, felsefi idealizm, tasfiyecilik ve bireysel kurtuluş teorileri, geçmişi değerlendirme adına, devrimci değerlere yönelen inkarcı saldırılar, "solda yeni kimlik arayışı" kılıfı adına kimliksizleşme, sınıfa karşı kuşkuculuk, "kelek halkımız" gibi ihanet teorileri bu dönemde revaçta idi. Devrimci hareketlerin tekrar toparlanma sürecine girmesiyle bu durum, yerini "değeri" örgütlerde bilinmeyen, "harcanan" yeni "önder"-

→

İÇİNDEKİLER

- *Proletaryanın İdeolojik Düşmanı Tasfiyeci İhanet Odaklarını Dağıtalım!*
- *TMLGB'nin Gerçekleştirdiği Eylemler!*
- *1 Nolu Askeri Bildiri!*
- *Devrimci Sol Kime Hizmet Ediyor!*
- *Katledilişinin 17. Yıldönümünde Önderimiz İBRAHİM KAYPAKKAYA Yoldaşın Anısına Almanya'da Düzenlenen Anma Gecesindeki Açılış Konuşması!*
- *Mücadele Biçimleri ve Silahlı Mücadele!*
- *15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi İle İlgili Olarak TKP/ML'nin Yayınladığı Bildiri!*
- *'Partiyi Güçlendir Orduyu Destekle' Bağış Kampanyası Başarıyla Sonuçlandı!*

"ÖNDERLER"

Baştarafı 1. sf'da

'lere bıraktı. Bu "değerli" hırpani kılıklı "önder" müsvetleri, yıllardır işgal ettikleri koltuklarından dolayı kitlelere yabancılaşmış birer "entel" lafazanı konumuna düştüler.

Küçük mülk sahibi, küçük varlıklı sömürücü sınıfların katmerli baskısına maruz kalınca, devrimciliğe kolayca kapılır. Ama süreklilik, örgütlenme ve dayanıklık gösterme konusunda yeteneksizdir. Bu kesim, yenilginin hemen peşinden safları kolayca terkeder. Arayış ve ayrışmalar hızlanır. Ayrılar ayrı yerde, aynılar aynı yerde hızla kümelenirler.

Partimiz açısından da durum pek farklı olmamıştır. III. Konf. süresince partinin yenilgisinden pay sahibi olanlar, sınıf karakterlerinden kaynaklanan bir açmazla, sorunların üstesinden gelemeyince, "doğmatizmle savaş", "barışçıl mücadele" ve "parti disiplini" gibi temel konularda, partimizin İK şahsında somutlaşmış ML düşüncelerini tasfiyeye yöneldiler. ML'lerin kararlı mücadelesiyle karşılaşan ve tasfiye edilen abbas yolcuları, "disiplin", "demokrasi" çığlıkları attılar. Geçmişinde belindeki "keskin" kılıcıyla Avrupa dernek lokallerinde "attım" edebiyatı yapanlar, hayhat, bir gecede demokrasi havarisi kesildiler. Savaştan muzaffer dönen kumandan edasıyla Avrupanın arka sokaklarında gezmek için "koruma muhafızı" talep edenler, iş Türkiye'ye dönme noktasına gelincede "ölürüz" dediler. Burjuvazinin bahşettiği telefonla evlerde mülteci yaşamayı "devrimcilik" sayan bu dönekler topluluğu, mücadeleyi canı ve kanı pahasına yürütmek isteyen devrimcileri de "doğmatizm" ile suçladılar. Oturduğu Arenanın en yüksek locasından, gladyatörlerin yaşamını parmaklarının kavisiyle belirleyen roma imparatorlarının haleti-ruhiyesine sahip bu "değerli" önderler, kitlelerin tekmesini yiyince de, Perincek patentiyle "grup" olarak ortaya çıktılar. Evet baylar, ne UKH, ne de özgülde partimiz sizin gibi mücadele kaçkınlarına yabancıdır. Partimizden ayrılan yada atılan hiziplerin sonu ne olduysa, sizin sonunuz da aynı olacaktır. Kautskylerin, Martinov'ların, Vandervalde'lerin bu paslı silahı, kullananlarıyla birlikte proletarya nasıl tarihin karanlıklarına gömdüyse, sizleri de aynı yere göndereceklerdir.

Baylarımız çokça "değer" den bahsediyorlar. Avrupa metropollerinde yaşamaya mahküm, siyasi olarak dejenere olanlara hiç himse beş kuruşluk değer vermez. Değerli olanlar, sıcak savaş meydanlarında sınıf için mücadele yürütenlerdir. Kitlelerin devrimci insyatifi önüne baraj olmaya çalışmış sizin gibi salon kahramanlarının değerini kitleler değil, geçmişin kötü önderi Doğu bey iyi bilir. Sizin gibi yüzsüz dergahına varıp yüz sürmeye namzet, tarikat müritleri, yürüyen sınıf mücadelesinin seyri boyunca varoldukça, Doğu gibi tasfiyeciler ve dönekler çöplüğünün tarikat şefi de var olacaktır. O, sizin gibi "değerli" önderlerin "doğmatizm"le savaşında rehber olacak yeterli "deneyime" sahiptir. Hiç kuşkunuz olmasın.

Sınıf mücadelesinin her zor dönemeci, zorluklarla mücadelede proletaryaya önemli deneyim ve bağışıklıklar kazandırır. Bu dönemlerin somut sonuçlarının zemini üzerinde inşa edilen proletarya kalesi, bu türden gelebilecek saldırılara karşı daha dayanıklı olacaktır. Sınıf mücadelesi kızıştıkça da, "değeri" bilinmeyen önderler, "doğmatizm kahraman"ları, proletarya mücadelesinin yenilgisi için burjuva cephesinde gönüllü savaşçı olarak yer alacaklardır. Ancak bunlar bizleri yıldırmamalıdır. Önümüzdeki süreç, yeni oluşum ve ayrışımları hızlandırırken, proletarya mevzilerini de sağlamlaştıracak nüvelere sahiptir. Buna şimdiden hazırlanmak, savaş mevzilerini sağlamlaştırmak daha da bir önem kazanmaktadır. Herkes bunun bilincinde olarak kendisini hazırlamalıdır. Karamsarlığa, nemelazımcılığa prim vermeden, tarihin bize yüklediği görevin bilincinde, öte yanden sınıfsız bir toplum yaratmada biricik anahtar olan ML-MZD bilimine sıkı sıkıya sarılarak kalıcı başarılar için seferber olmalıyız. Lenin yoldaşın deyimiyle:

"Çok çalışmak gerekecektir; kaçınılmaz olarak hataya düşülecektir; yolboyunca birçok engel ve güçlükle karşılaşılacaktır. Milyonlarca insan arasında şimdiye dek yürütülen işin bundan böyle daha örgütlü, uyuşumlu ve sistemli bir biçimde yöneltilmesini sağlıyacak pratik ilkeleri gösterip ortaya koymak temel görev olmalıdır."

ŞEHİTLERİMİZİN KANLARIYLA KIZILLAŞAN.....

Baştarafı 1. sf'da

aldırmışlardı. İşçilerin yasaları aşma konusunda bulduklari yol ve yöntemlerle eylemlilikler sürdürüldü. Faşist Türk devletinin polisiyle eylemleri dağıtma girişimleri de sonuç vermedi. Ve 1 Mayıs'a gelinildi.

İstanbul'un bir çok yerindeki iş yerlerinde üretim tamamen durduruldu. Günlerce önce basın yoluyla içşileri alanlara çağıran ve kendilerine "kutlama komitesi" adı veren sınıf düşmanı sendika ağalarının çağrısına uyan işçileri destekleme idi bu eylemler.

Abide-i Hürriyet'e işçileri çağırıp sabah kendileri katılmayan sendika ağaları bir kez daha işçileri sattılar. Bütün burjuva karargahlarınca başlatılan korku salma ve tehditlere aldırış etmeyen altı binden fazla işçi I Mayıs'ı adına layık bir biçimde şehitlerinin cesedine basarak kutladı.

I MAYIS VE SENDİKA AĞALARI

"Yüz yıldır kutluyoruz, ne pahasına olursa olsun kutlayacağız" kahramanlık teraneleriyle 1 Mayıs öncesi işçilere böyle sesleniyordu sendika ağaları. İzin alınması İst.Valiliğine yapılan müracaatın sonucuna bakılmaksızın güya bu gün "adına layık bir şekilde komitece" kutlanacaktı. Yer, Abide-i Hürriyet olarak verilmişti. Ancak, İstanbul'un ünlü namı-diğer Tuzla operasyonu celladı Hamdi Ardalı'da "1 Mayısta taksim alanına kızıl bayrak" çektirmemek için kolları sıvamıştı "normal vatandaş I Mayıs günü Mecidiyeköy ve Taksim civarından geçmesin" fetvalarıyla işçi sınıfına karşı cenge hazırlanmıştı. Bütün bunlar olurken, 1 Mayıs sabahı "kutlama komitesi", "bü-

PROLETARYANIN İDEOLOJİK DÜŞMANI TASFİYECİ İHANET ODAKLARINI DAĞITALIM!

YD'da partimiz saflarından yeni bir grup daha ayrıldı. Aslında bunların yeni ayrıldığını söylemek, tam olarak doğruyu yansıtmamaktadır. Bu tasfiyecilerin çoğu partimizin III. konferansından sonra parti disiplinine uymadıkları için partiden atılmışlardır. Partiden atılanlar, atıldıkları günden itibaren, ayrı bir grupçuk olarak ortaya çıkmanın hazırlıklarını yapıyorlardı. Bugün tasfiyeci bir grupçuk olarak ortaya çıkarken, partimize olan düşmanlıklarını, daha açık bir şekilde ortaya koymuş oldular. Partimiz açısından bu ihanet odağının ortaya çıkışı sürpriz değildir. Çünkü, bu hainler, daha parti içindeyken mücadele kaçkını olduklarını ve reformcu bir yöne kaydıklarını ortaya koymuşlardı. Bu nedenle de, III. Konf'da revizyonist çizgileri mahkum edilerek, tasfiyeci karekterleri ortaya konmuştu.

Bugün, YD'da irili ufaklı bir çok siyasi grup vardır. Özellikle 12 Eylül sonrası bunların sayıları hızla artmıştır. TDH'nin yenilgi alması, sınıf mücadelesinin gerilemesi, toplumsal depolitizasyon, siyasi hareketlerde yeni arayışları ve buna paralel parçalanmaları da beraberinde getirdi. Ayrıca, troçkizm, modern-revizyonizm ve tasfiyecilik, belli bir artış gösterdi. Özellikle yenilgi sonrasının kronik hastalığı olan tasfiyecilik, "yenildiğin yer dönemeç" anlayışları, reformizmi pohpohladı.

YD'da partimiz saflarında ayrılan bir çok grupçuk var. Hepsinin ortak hedefi, partimiz TKP/ML. Onlar Türkiye devriminden ve sınıf mücadelesinden uzak bir şekilde, TKP/ML'nin çizgisini "eleştirmek"le meşguller. Öyle keskin laflar ediyorlar ki, onların yayınlarını okuyan (T'deki koşulları bilmeyen) bir kişi bu keskinlik yığınının içinde devrimin hemen yapılacağını sanır. Bazıları da ruhsuzluğu yaymayı merkezi görev belirlemişler. Siyasal gıdaları, reformizm, pasifizm tasfiyeciliğin şampiyonluğu mücadelesinde yarışırlar. Ne zaman Türkiye'ye gitme gündeme geldi, yan çizip "yeni siyaset" olurlar. Yıllardır mülteci yaşamak ruhlarına işlediği içinde, "devrimin perspektifini" Avrupa'da çizer ve belirlerler. Partimizden ayrılan bu yeni grupçukta, bu abbas yolcularına misafir oldular. Varlıkları parti için yalnızca pasifizm mikropları saçmak olan bu bayların ayrılmalarına üzülende pek yok (ama bir DABK olaıa üzülmüştük). Çünkü parti tabanı onlar daha saflardayken, ne menem tasfiyeciler olduklarını görüp öğrenmişti.

Tasfiyeci İhanet Odağının Ortaya Çıkışı:

Türkiye devrimci kamuoyu bir ölçüde, partimizin Türkiye'deki tabanı, yeni ortaya çıkan mülteci tasfiyeci ihanet odağının gelişim seyrini tam olarak bilmiyorlar. Çünkü bu ihanet odağı YD'da ortaya çıktığı için oradaki devrimciler ve parti kamuoyu yakından durumu bilmektedirler. Partimizin YD'daki tabanı açısından ipleri pazara çıktığından, herhangi bir etkileri sözkonusu değildir. Bu Türkiye'deki devrimci kesimler ve parti tabanı açısından da aynıdır. Bu tasfiyeci çizgi ile ilk kez karşılaşılmıyor. Bu-

---

→

yük olaylara meydan vermemek için" eylemden vazgeçildiğini basına açıkladı. Bir kez daha işçiler arkadan bıçaklanmış ve burjuvazinin işçi sınıfı içindeki ajanlarınca arkadan hançerlenmişti. İşçiler bir başlarına alanda polisin saldırılarına maruz bırakıldılar. Buna rağmen dört bin işçi alandan ayrılmayarak, eylemlerde yer aldılar.

Bunun dışında devrimci ve komünist güçler bu günün anlam ve önemine layık bir şekilde kutlanması için kolları sıvadılar. Taksime "Kızıl Bayrak" çektirmeyen çengaver amire karşı bu alana yürünüldü. Bu alanın anısı her zaman hakim sınıflara korku salmıştır. Bu kezde öyle oldu. Alan asker ve polislerce işgal edilmişti. Alana kadar kurulan altı Barikat'da kontroller yapılmaktaydı. İstanbul'da "sıkıyönetimsiz" sıkıyönetim ilan edilmişti.

Egemen sınıflar ne pahasına olursa olsun, 1 Mayıs'ı engelleme kararı almışlardı. Bütün emniyet güçleri seferber edilmiş, bekçilere bile ateş etme emri verilmişti. İsrail sopalarıyla donanmış polis, işçilere azgınca saldırdı. Bu başarılı olmayınca da, silah kullanarak yüzlercesini yaraladı ve Mehmet Akif Dalcı adlı yurtsever devrimci işçiyi de katletti. İstanbul şehidi Mehmet A. Dalcı'nın kanı da Şigago şehitlerinin kanına karşıtı. 18 yaşındaki bu kahraman ölümsüzleşti.

Partimiz TKP-ML, bu günün yaşatılması için gerek eylem alanında ve gerekse de değişik mücadele biçimiyle Faşist Türk Devleti'ne meydan okumuştur. Bildiri dağıtma, pullama, pankartlar, kuşlama vb. Sınıf içinde ona önderlik etmenin gerekliliğini bilen partimiz, bütün ihanet odaklarının saldırısına rağmen, kahraman işçi sınıfımızın mücadelesini selamlıyor. Gelecek 1 Mayıs'ların şanına layık kutlanması için mücadeleyi daha ileri boyutlara çıkarmanın gayreti içindedir. Zafer mutlaka işçi sınıfımızın olacaktır.

güne kadar partiden ayrılan yada atılan tüm hiziplerin konumundadırlar. 12 Eylül yenilgisiyle revaçta olan tasfiyecilik, bu baylarında gıdasıdır. Yenilgiyle birlikte ortaya çıkan tasfiyecilik ve legalizm, bu hainlerin otlandıkları meradır. Tasfiyeciler, korunma karargâhı haline gelmiş D. Perinçek çömezinin dergahına mürit olmaya hazırlar. D. Perinçek'le içli-dışlı olmalarıda tesadüfi değildir. Bu bayların D. Perinçek'le aralarındaki tek fark, onların deyimi ile "Doğu'nun biraz fazla devletçi" olmasıdır. Ancak hiç merak buyurmasınlar, bu hainler o otlakta otlamaya başladıklarında, "biraz devletçi"liği hoş görürler. Hem o kadar kusur kadı kızında da olur.

Bu tasfiyeciler guruhu küçük grupçuk, partimiz içinde "II. MK"cı olarak bilinen kesimin başını çeken sağcı unsurların oluşturdukları bir ihanet odağıdır. Aslında "II. MK"cı diye değerlendirmekte yanlış olur. Çünkü partimizin II. MK'sı bu hain topluluğundan ibaret değildi. Bu tasfiyeciler bu organda belli bir süre yer aldılar. Özellikle bu yer alma, 1983 ve bir süre sonrasına rastlar. Partimizin yenilgi alması, bu hainlerin izlediği ve partiye dayattıkları sağcı çizgilerinden sonra olmuştur.

Bir KP içinde zaman zaman revizyonist ve tasfiyeci akımların ortaya çıkması, parti düşmanlığı yapmaları, KP'ye karşı objektif olarak düşman saflarında yer almaları, KP'yi yıpratma ve zayıflatma ve hatta yok etme istemelerindeki "kararlılıkları", revizyonizmin ve tasfiyeciliğin kaçınılmaz sonucudur. Revizyonistler her ne kadar ML kelimeleri ağızlarından düşürmüyorlarsa da, bu, kurnaz ve aç gözlü tüccarın borçlusunun cenazesinde yaktığı ağıttan başka bir şey değildir.

Tasfiyeci grupçuğun gelişimi ise daha da bir ilginç. Bu odak, III. konf. hazırlık tartışmaları sırasında gerçek yüzlerini göstermekten çekinmediler. Siyasi ve ideolojik anlayışları onları parti düşmanı bir rota izlemeye zorladı. Bu hainler topluluğunun ele başlarının parti merkezinde bulunmaları, kendilerine olanak ve avantajlar sağladı. Bunu, partimizin taktik rotasını değiştirme başarısı için kullandılar. Konf. sırasında kendi tasfiyeci revizyonist çizgilerini genişçe yaymaya çalıştılar. Ancak bütün bu dalavere ve tasfiyecilikleri onların, ML'ler karşısında yenilgi almalarını önleyemedi. Ağır bir hezimete uğradılar. ML'lerin zaferiyle sonuçlanan konf'da tasfiyecilerin revizyonist görüşleri tasfiye edildi.

Bu tasfiyeci grupçukta partimizden ayrılan diğer hiziplerin "doğmatizm" suçlamasına katıldılar. Bu, yenilgi dönemlerindeki genel, paspaye suçlamadır. Her anti-ML akımın buna sarılması yeni bir şey de değlidir. Bernstein'de marksizmi hep "doğmatizm"le suçlayarak, kendini aklamaya çalışmıştı, Çünkü, marksizm sampacılar için panzehirdir. Çünkü marksizm, sınıf çelişmesi var oldukça, burjuvazinin en korktuğu bir ideoloji olarak var olacaktır. Bernstein'ın paslı silahıyla partimize cepheden saldıranlar da, bu tarihsel misyonun günümüz temsilcileridirler. Yeni güruhun partimiz TKP/ML'yi tasfiye etme çabaları sonuç getirmeyecektir. Partimizin ML hattı, bu dönekleri de tarihin çöplüğüne atacaktır.

Tasfiyeci ihanet odağı, partimizin I2 Eylül yanilgisini "doğmatizme" bağlıyorlar. Buda onların ne kadar sahtekar oldukarını gösteriyor. Çünkü, 1983'den III. konf'a kadar PMK'sında bu kaçkınlar çoğunluktaydı. Bundan yararlanarak istedikleri kararı çıkartabiliyorlardı. Nitekim "doğmatizm"e karşı kurtarıcı gördükleri "barışçıl mücadele"yi uyguladılar. Sonucun başarı olduğunu iddia edebilecek kadar yürekli midirler? Bu tasfiyeci sağcı taktik sonucu partimiz ağır bir yenilgi almadı mı? Neredeyse partiyi tasfiye etme noktasına getirenler bunlar değil miydiler? Öyle ki, bu kaçkınlar, "yakalanma olmasın" diye şehirlerde örgütsel çalışmayı bile durdurdular. Eh, ortada çalışma ve örgütlenme olmayınca, yakalanma da olmaz. Düşmanın istediği de bu değil miydi? Bu tavır, düşmanın "ne düşünürsen düşün, ama pratiğe geçirme" düşüncesinin pratiğe uygulanması değil de, nedir? İşte tasfiyecilerimizin geçmişleri.

Bu, "doğmatizme" karşı aslan kesilen ve teoride onlarca kez devrimi başarıya götüren baylarımız, kendilerini tez elden garanti altına almaktan da geri durmadılar. Daha 1983'de batan gemiden kaçan fareler gibi, soluğu YD'da aldılar. Kendileri neyse, YD'na çıkmak isteyen ne kadar kişi varsa, onların taşımacılığını da yaptılar. Partiyi mücadele alanlarında güçlendireceklerine, onu sınır taşımacılığının bürosu haline getirdiler. Mücadele kaçkınlarını "eğitiriz" kılıflarıyla YD'na götürüp, parti olanaklarını kemiren birer parazit yaptılar. Kendilerini "eğittikleri" gibi güya onları da eğiteceklerdi. Sonuç hiçte şaşırtıcı olmadı. Ne kendileri, nede "eğitim" için götürdükleri ülkede mücadeleye katılmak istemedi. Hepsi mülteci olup YD'da kaldılar. Tasfiyecilerin "kadro"ları da kendilerine benzedi. Türkiye onlar için karabasan oldu. Bir çoğu, avrupa varoşlarında devrimci özlerini yitirerek, birer "uslu mülteci" olup çıktı. 5 yıl gibi bir sürede tüm parti organlarını tasfiye etme noktasına getiren bu hainler, parti kitlesi nezdinde teşhir olmaktan kurtulmadılar. Partimizin merkezi otoritesini ayaklar altına düşürdüler. Bu bugün utanmazça "değerimiz bilinmiyor" diye çığlık atan tasfiyeciler sürüsü, kitlelerin karşısına çıkacak cesarete bile sahip değildi. Böylesine "değerli önder"lerimizin kitleler nezdinde beş paralık olmaları, vahki vah, türkiye devrimi için büyük kayıp (?) Ama üzülmeyin bay tasfiyeciler; sizin gibi "değerli kadro"'ların kıymeti-harbiyesi, otağına yüz sürdüğünüz tarikat şefiniz D. Perinçek haini tarafından iyi bilinir. Çünkü onun tasfiyeciler çöplüğü sizin gibi "değerli önder kadro"lar ile dolu. Burjuvazi de içinde bulunmak kaydıyla, bütün anti-ML akımların partimize cepheden saldırmaları, sınıf mücadelesinin bir sonucudur. Siz ve ideoloğunuz A. Kılıç, yol arkadaşınız S. Kaçmaz ve tarikat şeyhiniz D. Perinçek bizleri yaralamaz. Bol bol "teorik önderlik" yapacağınız yeni saflarınızda, hiç kuşkumuz yok "ikibin'e doğru"dergisi sesiniz olacaktır. Bizim gibi "doğmatik"lere karşı daha "mücadeleci" olacağınızı bildiğimiz için size yeni saflarınızda başarılar diliyoruz. Temennimiz odur ki, "değeriniz" kısa zamanda bilinir.

Tasfiyeci güruhun, partimizden ayrılmasına neden olanların başında parti disiplini gelmektedir. Proletarya disiplini onlara ağır geldi. Çünkü parti kadrolarını Türkiye'ye çekmek istedi. YD'da mülteci yaşamaya alışmış bu "değerli" mülteciler, YD'da partinin vereceği görevlere hazır olduklarını bildirdiler. Ancak mücadele alanı Türkiye'ye gelmeleri istenince de, partinin bu kararını "tasfiyecilik" olarak değerlendirdiler. Onlara göre partinin onları Türkiye'ye istemesi tasfiyecilik, ama YD'da görev verirse "olumlu" karar olmaktadır. İşte onların parti disiplini budur. A. Derviş isimli mücadele kaçkını hain,

gerçek niyetini diğerlerinden daha açık bir şekilde ortaya koydu tek kelimeyle; "Ben Türkiye'ye ölmeye gitmem". Diğerleri de aynı gerekçeleri getirdiler. İşte mücadele anlayışları. Ama diğer yandan ise, Türkiye'de görev kabul etmedikleri için, partinin PÜ'lüklerini ellerinde almasına karşı çıkarak, "tasfiyecilik" ile suçladılar. Bir taraftan görev kabul etmeyeceksin, diğer taraftan ise, üyeliğinin düşürülmesine karşı çıkacaksın. Böyle bir anlayış ML bir partinin anlayışı olamaz. Bu, ancak Menşevik bir parti için geçerlidir. PÜ'liği, partinin görevini kabul etmeyi zorunlu kılar. Aksi taktirde PÜ olarak kalamaz. Tasfiyecilerin çoğu Türkiye'ye gelmek istemedikleri için, 1988 Nisan'ında üyelikleri düşürüldü. Atıldıklarından günümüze kadar, ayrı bir grup olarak ortaya çıkmanın hazırlıklarını yaptılar.

İşin garip yanı, parti içindeyken, biribirlerinin ayağını kaydırmak için her türlü dalavereye başvurmaktan çekinmeyen bu hainler, bugün, partimize karşı birleşmekten çekinmediler. Bir dizi temel sorunda aralarında siyasi birlik kuramayan bu tasfiyeciler, iş kaçkınlık noktasına gelince birleştiler. Ne ki, bir ipte iki cambaz oynayamaz. Bunlar, siyasi dolap çevirmede sirk cambazlarından daha da usta olsalar da, aynı ipte uzun süre birlikte yürüyemezler. Aynı dolaplar, aynı entrikalar, aynı sinsilikler ve kuyu kazmaların daha hızlı yürüyeceğinden kuşkumuz yok. Parti içinde istedikleri ipte yürüyemeyen bu kaçkınlar topluluğu, D. Perinçek'in sirkinde aynı dalaverelerin mucitleri olurlar. Hatırlatması bizden D. Perinçek bu konuda uzmandır. Sizde sakın H. Berktay'ın konumunda düşmeyesiniz.

MZD'ni ağızlarından düşürmiyen bu kaçkınlar kliği, iki çizgi mücadelisini de verilen görevleri yerine getirmeme olarak görüyorlar. Menşevizmi ML'in yerine geçirmeye çalışıyorlar. Parti içinde hiç bir zaman demokrasi yolu tıkanmamıştır. Ancak, merkeziyetçilik ve demokrasi biribirlerini tamamlayan iki kutuptur. Birinin varlığı, diğerinin varlık nedenidir. Salt demokrasi, ya da salt merkeziyetçilik ML bir anlayış değildir. O halde demokrasi talep eden, partinin de merkeziyetçiliğini tanımak zorundadır. Partinin verdiği görevleri yapmak bir PÜ için ZORUNLULUKTUR. Parti bu unsurları eğitmek için çok çalıştı. Dönüşmeleri için çok çaba sarfetti. Hatta bu kaçkınların çoğu "III. konf'ın yönelimini destekliyoruz" demelerine rağmen, mücadele etmekten "kendilerini korumayı" anladıkları için, partinin insiyatifini çiğneyip, YD'da kalmakta ısrar ettiler. Onların partiyi koruma diye bir problemleri yok. Onların tek problemi kendilerini korumak. Bu korkunun zoruyla "biz Türkiye'ye gelirsek hemen ölürüz" diyorlar. Bu iki çizgi mücadelesi değildir. Burjuva partilerinde bile böyle bir anlayışa prim verilmez. Boşuna kitlelere "Parti içi mücadele yolu tıkandı. Bu nedenle biz cepheden mücadeleyi seçtik" demagojisi yapıyorlar. Kitleler, bu kaçkınların samimi olmadıklarını iyi bilirler. Çünkü bunların çoğu şunu bile demektedir. "Biz konf. kararlarının % 80'ini destekliyor ve katılıyoruz". Peki niye ayrılık? Niye bunca şamata ve "tasfiyecilik" demogojisi?

Parti düşmanlığı bütün benliklerini sarmış olan bu hainlerin, tek amaçları partimiz TKP/ML'i yıpratmaktır. Bütün yenilgi artıklarını ve partinin saflarından atılanları toplayarak, partiyle, dergi düzeyinde "mücadeleye" karar vermelerinin başka bir nedeni yoktur. "değerlerinin bilinmediğinden" yakınan bu baylar yanılıyorlar. Proletarya onları çok iyi değerlendirdi. Reformcuların safında

Devamı sf: 9'da

TMLGB'nin Gerçekleştirdiği Eylemler!

TMLGB, her geçen gün gelişerek ve yetkinleşerek mücadelesini sürdürüyor. Basitten karmaşığa doğru gelişen eylemlerini, süreç içerisinde çeşitlendirerek, sınıf mücadelesi arenasında sesini duyuruyor.

Uzun zamandır çeşitli alanlardaki pratik faaliyetleriyle mücadeledeki etkinliğinin boyutunu genişletmeye çalışmaktadır. Bu doğrultuda;

24 Nisan Partimizin Kuruluş Yıldönümünde;

* İstanbul-Kazasker'de yol kesilip, **'Partimiz TKP/ML'nin 17. kuruluş yıldönümünü komünist bir çoşkuyla selamlıyoruz'** sloganlı TMLGB imzalı ve amblemli pankart asılarak, silahlı korsan eylem kondu.
* İstanbul'un çeşitli semtlerinde **'Selam olsun 17 yıllık kızıl savaşa, yaşasın TKP/ML', 'Halk savaşında 17 yıl, yaşasın partimiz TKP/ML', 'Partimiz TKP/ML'nin 17 kuruluş yıldönümünü selamlıyoruz', 'TKP/ML 17 yaşında, yaşasın Halk savaşı'** TMLGB imzalı;
* Ankara-Aydınlıkevler üst geçidine **'17 yıllık kızıl savaşa bin selam'** sloganlı, TKP/ML-TMLGB imzalı;
* Ankara'da değişik yerlere altı pankart asıldı;
* İstanbul'da iki semtte yazılama yapıldı.
* İstanbul, Ankara ve Bursa'da çeşitli semt ve okullarda pullama ve kuşlama yapıldı.

1 Mayısta Yapılan Eylemler

* Çeşitli okullarda I Mayıs için forum ve korsan eylemlerde önderlik edildi;
* 1 Mayıs'ta alanlarda omuz omuza döğüşüldü;
* İstanbul'da **"Yaşasın 1 Mayıs, Bilî yek Gulan"** sloganlı TKP/ML TİKKO TMLGB imzalı dört pankart asıldı;,
* Ankara-Piyangotepe ve Mamak polis karakollarının yakınlarına **"Yaşasın I Mayıs"** sloganlı TKP/ML TİKKO TMLGB imzalı pankartlar asıldı.

18 Mayısta gerçekleştirilenler

* İstanbul ve İzmir'de çeşitli okullarda anma toplantıları yapıldı.
* İstanbul'da **'komünist önder İK yoldaş ölümsüzdür', '18 Mayıs'ı unutmadık, hesabını soracağız'** sloganlı üç pankart asıldı.
* İstanbul'da TMLGB imzalı bildiriler dağıtıldı, yazılamalar yapıldı.

KAMUOYUNA AÇIKLAMA: *Partimizin Mayıs ayında gerçekleştirdiği eylemleri kamuoyuna duyurmak amacıyla 30 Mayıs günü Basın Büromuz, eylemlerden gelen ilk haberleri bir bildiri ile açıklamıştır. Basın Büromuza ilk ulaşan haberlerde çeşitli yanlış bilgilendirmeler mevcuttur. Eylemlerimizin gerçekleştirildiği alanlarda düşmana verdirilen kayıplar MK-SB'nun açıklamasında olduğu gibidir. Bu durumu düzeltir, devrimci-demokrat kamuoyundan özür dileriz.*

I Nolu Askeri Bildiri:

İŞÇİLER, EMEKÇİLER, ÇEŞİTLİ MİLLİYETLERDEN TÜRKİYE HALKI, YİĞİT GENÇLİĞİMİZ, DAR GELİRLİ MEMUR, PARTİMİZ TKP/ML'NİN HALK SAVAŞI YOLUNDAKİ MÜCADELESİNE OMUZ VER!

Partimiz TKP/ML önderliğindeki TİKKO gerillaları Mayıs ayı içinde Dersim ve çevresinde düşmana karşı bir dizi saldırılar gerçekleştirdiler.

* 16 Mayıs günü Çemişkezek karakoluna bir saldırı düzenlendi. Saldırı sonucu düşman kuvvetlerinden iki asker safdışı bırakılırken, biri astsubay olmak üzere 4 askerde yaralandı.

Kürdistan bölge komitesinin aldığı saldırı kararı uyarınca harekete geçen gerillalar, karanlıkta düşman karakoluna yaklaştılar. "Teslim ol" çağrılarına uymayan düşmanla, silahlı çatışmaya giren gerillalar, hedefledikleri şekilde kademeli olarak olay yerinden uzaklaştılar. Sabaha kadar karakoldan çıkamayan "kahraman Türk ordusu"nun subay ve erleri ancak sabahleyin ölü ve yaralılarını hastahaneye taşıyabildiler. Yöredeki halktan alınan bilgiler iki ölü dört yaralı doğrultusundadır. Gerillalarımızın bu türden saldırı eylemleri devam edecektir.

* 22 Mayıs günü Ovacık'ta devriye gezen bir askeri Tim'e saldırı düzenleyen gerilla birliğimiz, dört askeri safdışı bırakırken bir o kadarını da yaraladılar. Düşmanın bölgede operasyon yapma hazırlığını haber alan gerillalarımız pusu kurdular. Pusuya düşen düşman güçleriyle çatışmaya giren gerillalarımız kayıp vermeden üslerine ulaştılar. Eylemlerin haberini alan düşman güçleri yoğun operasyonlara girmelerine rağmen hiç bir şey elde edemediler. Köylüler arasında büyük bir sevinç kaynağı oluşturan eylemlerimiz, düşmana korkulu anlar yaşatmıştır.

Kırsal alanlarda yürütülen saldırılara paralel, şehirlerde de askeri eylemlerimiz Mayıs ayı boyunca olanca hızıyla sürmüştür.

* 15 Mayıs akşamı İstanbul Erenköy civarında pusuya düşürülen bir polis ekip otosu militanlarımızca imha edildi. 18 Mayıs İbrahim Kaypakkaya yoldaşın ölüm yıldönümünde eyleme geçen savaşçılarımızca taranan ekip otosunda bulunan üçü resmi biri sivil dört düşman güçü imha edilmiştir.

* 28 Mayıs akşamı yine İstanbul Bağcılar polis karakolu askeri komitemize bağlı savaşçılarca tarandı, düşman güçlerinin kayıbı iki ölü bir yaralıdır. Saldırıda yer alan savaşçılarımız bölgeyi terk ederlerken ikinci bir ekip otosuyla karşılaştılar. Çıkan çatışma sonucu polislerden biri ölü ikisi yaralı şekilde safdışı edildiler. Savaşçılarımız hiç bir kayıp vermeden ve yara almadan üslerine döndüler.

Eylemlerin partimizce yapılmış olması, bütün sözde tarafsız basının suskunluğuna neden oldu. İçişleri bakanlığının genelgesi doğrultusunda ağız birliği edercesine suskunluğa gömülen boyalı basının, EK olayını nasıl abarttığı gözönünde bulundurulursa anlamı daha da iyi anlaşılır. EK olayıyla partimizin kitleler nezdindeki saygınlığını sarsmaya çalışan düşman, hedefine ulaşamayınca da, partimizin koymuş olduğu eylemleri sansür ederek bu tavrını sürdürmeyi hedeflemektedir. Ancak EK olayında olduğu gibi bu türden olaylarla da partimizin kitlelere ulaşması önlenemeyecektir. İstanbul'daki eylemlerin bilinçli bir şekilde kauoyundan gizlenmesi; 12 Eylül'den buyana yapılmış en kapsamlı ve etkin eylemler olmasıdır. Bu eylemlerin gelişen sınıf mücadalesiyle birlikte yaratacağı olumlu etkiyi kırmak için bu yol seçilmiştir.

Ayrıca 24 Nisan partimizin kuruluş yıldönümünde, 1 Mayıs'da, 18 Mayıs'ta, başta İstanbul, Ankara, Adana ve Bursa olmak üzere bir dizi şehirde bombalı pankartlar asıldı. Ve bu günlerin önemine ilişkin bildiriler, kuşlama ve pullamalar yapıldı.

YOLDAŞLAR, EMEKÇİLER

Sömürüsüz ve sınıfsız bir toplum yaratmak için silahlara sarılan partimiz, bütün olumsuzluklara rağmen yaralarını sarabilmiş ve kendisinden beklenen mücadeleyi sürdürebilmek için ML-MZD bilimiyle donanarak emin adımlarla yürümektedir. Bilinmelidir ki, hiç bir karalama ve iftira partimizin Halk Savaşı yolundaki mücadelesini engelleyemeyecektir. Partimiz bütün gücünü bu kavganın yoluna seferber ederek, yoldaşlarımızdan devraldığı mavzerlerle bu köhnemiş yapıyı yıkacaktır. Hiç bir güç şehitlerimizin kanları üzerinde yeşeren partimizin mücadeleci ruhunu köreltemez. Sürekliliği sağlanmış eylemlerimiz bundan böyle de sürecektir. Halkımızın biricik kurtuluş umudu partimiz III. konferansındaki ML kararları hayatla bütünleştirecek inatçı mücadele geleneğine sahiptir. Her geçen gün güçlenen partimiz saflarında tüm emekçilerin birliği için çağrı yapıyoruz ve diyoruz ki, ey kan emici zalimler, satılmış piyonlar bilesiniz ki, partimiz nerede olursanız olun sizi bulup cezalandıracaktır. Bu böyle biline.

YAŞASIN PARTİMİZ TKP/ML ve ORDUMUZ TİKKO
YAŞASIN HALK SAVAŞI!

1 Haziran 89 TKP/ML-MK

Devrimci Sol Kime Hizmet Ediyor!

Partimiz TKP/ML'nin sempatizan kesimi içinde kısa bir süre MİT'in piyonu olarak çalışan ajan-provakatör E. Kaya'nın 17 Şubat 89 tarihinde öldürülmüş olarak cesedi, İstanbul-Erenköy'de E-5 Karayolu üzerinde bulunduğu boyalı basınca kamuoyuna duyurulmuştu.

Halk düşmanlarının, hain, ajan-provakatörlerin kaçırılması, sorgulanması ve yargılandıktan sonra gerekli olan cezanın verilmesi doğrudur, yerinde ve devrimci bir eylemdir. Partimiz TKP/ML'nin anlayışı budur. Bu tür eylemleri kim yaparsa yapsın, destekleriz ve takdirle karşılarız. Halk düşmanı E. Kaya'nın, Dev-Sol'dan arkadaşlar tarafından kaçırılarak sorgulandığı ve sonuçta yargılanıp idam edilmek suretiyle ölümle cezalandırıldığı, bizzat DS tarafından yayınlanan bir bildiri ile resmen üstlenildi. Bildiride, not olarak "ajan-provakatör MİT mensubu E. Kaya'nın itiraflarının bant kayıt çözümlerini" daha sonra kamuoyuna sunacakları belirtiliyordu.

Nitekim, 26 Mart 89 tarihli Milliyet Gazetesinde baş sayfada "DS'culaın yargılayıp boğduğu EK'nın sorgulama video ve ses bandını yayınlıyoruz" başlığı ile "EK'nın itiraflarının bant kayıt çözümleri" yayınlanmaya başlandı. 27-28 Mart tarihli Milliyet sayıları ile devam etti.

Partimiz ile hiç bir örgütsel ilişkisi olmayan, ancak, "TKP/ML içinde ajanlık yaptığı"nı açıklayan M. Curnaz'ın "İkibin'e Doğru" dergisinde yayınlanan açıklamalarıyla, partimize karşı, burjuva basınında ve söz konusu dergide başlatılan saldırıları anlıyoruz. Fakat buna DS'cu arkadaşların, "ajan-provakatör EK'nın itirafları"nda söylediklerinin doğruluğuna, yanlışlığına bakmadan, en azında doğru olup olmadıklarını partimize sormadan, Milliyet gazetesinde yayınlatarak, bu saldırılara alet olmalarını bir türlü anlayamadık. DS'cu arkadaşların niçin böyle davrandıklarına bir anlam veremedik. Partimize devrimci bir örgütün burjuva basınını kullanarak, karşı-devrimci güçlerin yöntemiyle saldırması, devrimin çıkarına değildir.

"EK'yanın itiraflarının bant kayıt çözümleri"nde yer alan "TKP/ML TİKKO adlı örgütün hem yurtiçi hem de yurtdışı kademelerinde MİT ajanı olduğu", Metris firarı ve Kandıra'daki bir askeri birliğin basılarak cephaneliğinden silah alınması eylemlerinde bile "MİT parmağı"nın olduğunu ifade eden açıklamaları KESİNLİKLE DOĞRU DEĞİLDİR. Bu partimize yönelik bir saldırı ve karalamadır.

MİT'e satılarak, bir piyon olarak çalışan ve partimizin dört yiğit savaşçısının ölümüne neden olan birisi, elbette partimize saldıracaktır. Partimizin halkımız nezdindeki güvenirliliğini ve saygınlığını düşürmek için gerçek dışı açıklamalarda bulunacak, "çamur at izi kalır" mantığı ile hareket edecektir. Halk düşmanı bir hainin partimiz hakkında olumlu şeyler söyleyeceğini zaten beklemiyoruz. Bunu anlamak o kadar zor da değildir. Anlaşılması zor olan, bir hainin söylediklerinin doğru olup olmadığına bakmadan, bunu doğrulatma olanağı varken, bunu yapmaya yanaşmayan DS'cu arkadaşların tutumlarıdır.

Eğer, DS'cu arkadaşlar, hain EK'nın "itiraf"larında geçen iddialar üzerinde biraz düşünme zahmetine katlanmış olsalardı, inanıyoruz ki, kendileri de o iddiaların saçmalığını görecek, partimizi şaibe altında bırakmak ve düşmana önemli derbeler vuran, ezilen halkların sempati ve desteğini kazanan nitelikli eylemlere gölge düşürmek amacıyla ortaya atıldığını rahatlıkla anlayacaklardı.

12 Eylül'ün onca karanlık gününden sonra bir kıvılcım gibi parlayan Metris firar eylemimiz, devlete ve cuntaya unutamayacağı bir şamar oldu. Adeta devlet sersemleşti. Eylemden sona, partimiz, karşısında, devletin bütün güvenlik güçlerini buldu. İstanbul'da 1. Ordu ile birlikte tüm emniyet güçleri seferber edildi. Cuntanın en azgın saldırdığı dönemde bile verilmeyen "Kırmızı Alarm" o zaman verildi. Yollar Tank ve güvenlik güçleriyle adeta işgal edildi. Yoğun arama ve taramalar yapıldı. Firar eden yoldaşlarımızın köylerine jandarma güçleri gönderildi. Yurt sathında geniş aramalar yapıldı. Bunu herkes gibi, DS'cu arkadaşlar da iyi bilmektedirler. En azında duymuş olmalıdırlar.

Şimdi düşünmek gerekir; madem ki, "teşkilatın (MİT'in), firar bünyesinde, ya içeriden yani C.evinden ya da firardan sonra, firara iştirak eden, yani firarı çevreleyen yakın çevrede bir kaynakları vardı." , devlete önemli bir darbe vuran Metris eylemimizi niçin başarıya ulaştırdı? Anlatılan gibi olsaydı, kamuoyunda devlet prestijini önemli oranda sarsan, ayaklar altına alan böylesi bir eyleme müsade eder miydi? 29 firariyi çıkışta katletmeye ya da en azından yakalamaya çalışmaz mıydı? Böylece devletin güçlü olduğu ve eylemleri zamanında bastırdığı imajı kitlelere verilmek istenmez miydi? Madem ki MİT biliyordu, firardan hemen sonra İstanbul'da bütün güvenlik güçleri seferber edilmişken, partimizle boy ölçüşmeye çalışıyorlarken, niçin darbe vuramadı. Devlet enayimi ki, kendisine meydan okuyan bu eyleme karşı bir şey yapmasın? MİT, eylemi bilmiyordu. Bilseydi, Tuzla olayında olduğu gibi 29 firariyi katletmekten çekinmezdi.

O dönemde Metris'den firar olacağını bilen, partimiz içinde bile, eyleme katılanlarda dahil on kişiyi geçmez. Yine o dönemde EK'nın partimizle örgütsel ilişkisi yoktur. Sadece Tuzla'da katledilen İ. Hakkı ADALI yoldaşımızla kişisel düzeyde bir ilişki sürdürmektedir.

Biz, DS'cu arkadaşlardan, "ses bantları"nı basına vermeden önce, bizim incelememiz için vermelerini ve ondan sonra basına açıklamalarını beklerdik. Böyle yapılmış

olsaydı, en azından bir hainin ağzından çıkan yalan ve şaibeli sözleri, karşı-devrimin, genelde devrimci harekete, özelde ise partimize karşı bir saldırı malzemesi yapması engellenmiş olurdu. DS'cu arkadaşlar bu hataları yüzünden, bilerek veya bilmeyerek, bir hainin söylediklerinin doğruluğuna yanlışlığına bakmadan boyalı burjuva basınına açıklamalarıyla, partimize yönelik karşı-devrimci saldırılara alet oldular.

Diğer yandan, DS'cu arkadaşlar, EK'yı sorguladıktan sonra, bizimde sorgulamamızı sağlayabilirlerdi. Çünkü sorun, TDH ilgilendirmekle birlikte, özelde partimizi ilgilendiriyordu. Bizim EK'dan öğrenmemiz gereken çok şey vardı. Bu eleştirimiz üzarine, DS'cu arkadaşlar; EK'nın TKP/ML TİKKO'ya teslim edilmemesini istediğini (EK'nın el yazısında böyle bir istemi var. Bu istemin kendisi bile EK'nın karalamalar yaparken, partimizle yüz yüze gelmekten ve yalanlarının ortaya çıkmasından korktuğunu gösterir. Yoksa, sorgulamada, partimiz işkenceci, DS insancıl davranmaz. Bir hain nasıl yargılanacaksa, her iki örgütçe o şekilde yargılanır. Peki bu talebi niye?) bundan dolayı vermedik diyebilirler. Bizce bu, haklı bir savunma olamaz. Bir hain istedi diye devrimci görülen bir örgüte, sorup öğrenmesi gereken şeylerin diğer devrimci bir örgüt tarafından engellenmesi düşünülemez. Devrimci bir örgüt bunu yapmaz, yapmamalıdır. Biz, EK'yı sadece sorguluyacaktık. Gerisi DS'cu arkadaşların bileceği birşeydi ve kendi tasarruflarındaydı. DS'cu arkadaşlar "zaman yoktu" diyemezler. Çünkü EK kaçırıldıktan sonra, kendi açıklamalarında "15 gün sorguladık"larını belirtmektedirler.

Bütün bunlardan sonra, DS'cu arkadaşların en azından, ses bantlarını basına açıklamadan önce, bize incelememiz için vermemeleri (ki değişik kanallardan defalarca istendi.) bizi "acaba DS'cu arkadşlar Metris firarı eylemimizi hala içlerine sindiremedikleri için mi böyle yapıyorlar?" diye düşündürüyor. "Bant kayıt çözümleri"nde Metris firarında bile "MİT parmağı" aranması bu düşüncemizi güçlendiriyor. Bunun doğru olmadığını DS'cu arkadaşlar kendileri de rahatlıkla bilebilirler. Bantta geçen ama doğru olmayan ve partimize saldırıyı içeren ve şaibe altında bırakan, eylemlerine gölge düşüren o kısımlar silinebilinirdi. Bantta başka silinen yerler bulunuyorken, bu bölümler neden silinmedi? EK'nın karalamalarıyla bir yerlere varılmak istenmiyorsa idi, bu bölümler silinemez miydi?

Bugün, DS'cu arkadaşların kendileri, burjuva basının ve aydınlarının devrimcilerin yaptıkları eylemlere, "provakasyon eylemleri" diye saldırmalarına karşı mücadele ederken, bir hainin ağzından çıkan karalamalarla partimize ve eylemlerine saldırmalarına alet olması düşündürücüdür. MİT kendi ajanlarını örgüt içinde yükseltmek ve korumak için bazı eylemlere müsaade edebilir. Bu eylemler ufak tefek nitelikli eylemler olur. (Engellemek istemediği eylemler devlete zarar vermiyen eylemlerdir.) Yoksa, devleti rezil eden, onu kitleler nezdinde güçsüz düşüren, hele ki, devrimcileri silahlandıran, onların silahlı eylem yapmasına göz yuman, geçmişte kendisine karşı mücadele etmiş ve bundan doyayı da idamla yargılanan onlarca devrimciyi asla salı vermez. Zünkü bu müebbet ve idamlıklar tekrar karşısına dikilirler. MİT, böyle eylemlere göz yumar mı? O zaman ona "ilerici" demek lazım gelir. Ama bu kadarı da fazla olmaz mı acaba!

29 MART'89 TKP/ML-MKSB

PROLETARYANIN İDEOLOJİK.....

Baştarafı sf: 5'de

işe yarayacaklarına karar verdi. Aynı zamanda Türkiye'deki tutarlı demokratlar kadar bile cesur olmadıkları sonucuna vardı. Demokratlığın bir kıstası da, görüşlerinde tutarlı olmak ve onun pratikte mücadelesini de vermektir. Bu "değerli kadrolar" kendilerinin ancak YD'da korunacağını iddia ediyorlar. Bunları partinin Türkiye'ye göndermeye kalkması, onların "değerlerinin" bilinmediğinin bir işareti imiş. Kendilerini Lenin sanıp, YD'da partiyi yönetmeyi ML olma sayan bu baylar Türkiye proletaryası için yerleri zor doldurulacak oldukları için, "Türkiye'ye gönderilmeleri cinayet"imiş.

Ancak bizden hatırlatması, YD'da da polis var. Çok ileri giderseniz baylar, sizleri tutuklayabilirler. Avrupa burjuvazisine fazla güvenmeyin. Siz tutuklanacak olursanız, Türkiye proletaryası "değerli önderler"siz ne yapar?"

12 Eylül'den sonra Türkiye'deki ideolojik çürüme ve yozlaşma, YD'na aynı şekilde yansıdı. Hatta daha fazlasıyla bu alan etkilendi. Bir zamanlar "kartal" olanlar, şimdi tavuk bile olamıyorlar. Mülteci barlarında pinekliyerek, zaman öldürmeyi "mücadele" sayıyorlar. 12 Eylül'ün zor koşullarından kaçanlar, tüm ideolojik çürümüşlüklerini oraya da taşıdılar. Buna rağmen, bazıları "devrimciliği de" dilinden halen düşürmüyor. Tüm kokuşmuş teorilerini Türkiye'ye ihraç etmektedirler.

Partimiz içinden bugüne kadar birçok hizip çıktı. Bir kısmı "sol" sapma, bir kısmı da sağ sapmayı temsil etmektedirler. Tasfiyeci mülteciler, sağ sapmadır. Bu tür sapmaların bir KP içinde ortaya çıkması normaldir. Stalin yoldaş: *"Birincisi; burjuvazinin ve burjuva ideolojisinin, sınıf mücadelesi koşulları altında proletarya ve partisi üzerindeki baskısıdır; proletaryanın direnme gücü en az olan tabakaları ve böylece proletarya partisinin direnme gücü en az olan tabakaları bu baskı karşısında sık sık gevşerler"* der. Bizim tasfiyecilerin orta çıkış nedenlerinden esası da budur. Diğer yandan, *"...Sınıf mücadelesinin gelişmesindeki her dönüm noktasında mücadelenin kızışması ve güçlüklerin artmasıyla proletaryanın farklı tabakalarının görüşlerindeki, alışkanlıklarındaki, ruhsal durumlarındaki farklılıkların, belirli görüş ayrılıkları şeklinde parti içinde ortaya çıkması kaçınılmazdır. Burjuvazinin ve ideolojisinin baskısı, bu görüş ayrılıklarını keskinleştirmek zorunluluğundadır..."* —Örgütlenme Üzerine, sf. 167-169—

12 Eylül sürecinde partimizin ve TDH'nin yenilgi alması, kaçınılmaz olarak burjuva ideolojisinin ve baskısının partimiz üzerinde daha da artmasını gündeme getirdi. Bu da parti içindeki zayıf unsunların direngenliğini sarstı. Bu dönemlerin revaçta düşüncesi tasfiyecilik ve legalizm giderek yaygınlaştı. Egemen sınıfların zaten yönelimleri bu yönlüydü. Bu bizim tasfiyecilere de cazip geldi. Legale çıkma, salonlarda "mücadele" yürütme, bu baylarımızın yeni rotasıdır. Onların D. Perinçekle, S. Kaçmaz'larla, A. Kılıç'larla ve diğer reformcu tasfiyecilerle aynı yerde olmaları, partimiz şahsında ML düşmanı bir rota izlemeleri, aynıların aynı yerde, ayrıların ayrı yerde olmaları kuralının sonucudur. Ve bilinmelidir ki, ne Perinçek'ci ihanet odak-

Katledilişinin 17. Yıldönümünde Önderimiz İBRAHİM KAYPAKKAYA Yoldaşın Anısına Almanya'da Düzenlenen Anma Gecesindeki Açılış Konuşması!

Yoldaşlar, Arkadaşlar,

Türkiye proletaryası ve bağlaşıkları mütefiklerimizin önderi, öncü ve örgütü müfrezemizin mimarı, kurucumuz, önderimiz, yol göstericimiz İBRAHİM KAYPAKKAYA'yı katledilişinin 17. yılında coşku, kararlılık, komünist bir inançla bir araya geldiğimiz bu anlamlı ve özel günde hepinizi yoldaşça ve dostça selamlarım.

Bir yürek susturulur, bir insan katledilir işkencehanelerin kasvetli dehlizlerinde.

Bu insan, bu komünist, bu önder Kaypakkaya'dır. Proleter devrimler çağının, büyük proleter kültür devrimi (BPKD) kıvılcımının, keskinleşen sınıf mücadelesi ateşinin beslediği büyüttüğü Kaypakkaya'dır.

Acılar ve geçici yenilgiler girdabından geçerek, üç-beş yıllık zaman dilimini geride bırakarak bugünlere gelen partmiz TKP/ML, "iktadar namlunun ucundadır" savaş nağrasını onca yıllık savaş pratiği ile dirhem dirhem kazanarak, emeğin köleleştirilmesi üzerine kurulmuş burjuva-feodal faşist düzene karşı savaşımında ilerlerken, başta parti kurucumuz, önderimiz İ. Kaypakkaya olmak üzere üç parti sekreterimiz ve yüzlerce neferini ezilenlerin bu görkemli yürüyüşünde, emeğin egemenliğini kurma savaşında şehit verdi.

Partimiz, devrimimiz ve bizim açımızdan yeri kolay kolay doldurulamayacak olan Kayapakkaya'yı anmak demek, ondan öğrenmek, onun ideolojik-politik hattında yürümek, burjuva feodal düzeni halkçı bir devrimle, proletarya önderliğinde devrimci sınıfların itifakına dayanan YENİ DEMOKRATİK DEVRİM (DHD) yoluyla yıkmak, yerine, kumanda merkezini proletaryanın ideolojik-politik ve örgütsel birliğinin oluşturduğu DEMOKRATİK HALK İKTİDARI (DHİ)nı kurmak ve YENİ DEMOKRATİK TÜRKİYE'yi yaratarak, kesintisiz ve aşamalı olarak devrimi sürdürmek demektir.

Dahası, dünya devriminin Türkiye halkasını emperyalist sistemden koparmaktır. Onu anmak demek, bu kopmadaki fenerimiz ML-MZD ve onun ulusal-özgülümüzdeki ifadesi olan Kaypakkaya'nın güzerhagında ilerlemektir.

Yoldaşlar;

Ülkemiz toprağı Türkiye'de, her türlü demokrasiden uzak, emeğin köleleştirilmesi üzerine kurulmuş kıyıcı bir düzen hüküm sürmektedir. Bu düzen, büyük toprak ağalarının, tefecilerin, şeyhlerin, tüccarların ve komprador patronların faşist düzenidir. Örgütlenmiş şiddet olan kompra-

dor patronların ve toprak ağalarının faşist devleti, yoksulların düşmanı, ezenlerin devletidir. Modern kölelerin değil, köle sahiplerinin devletidir.

İnsanlığın üç büyük çağına, uygarlığın üç büyük dönemine üç büyük kölelik biçimi denk gelmiştir. Antik çağa özgün kölelik, ortaçağ servaj köleliği ve modern dönemlerdeki ücretli kölelik. Öncü müfrezemiz TKP/ML'nin amacı, uygarlığın bu üç çağına damgasını basan, bu üç kölelik biçiminin her türlüsüne son vermek, özgür, mutlu bir dünya yaratarak, insanlığın altın çağını yakalamaktır. Bunun içinde üç büyük dağ, emperyalizm, feodalizm ve komprador kapitalizmi silip süpürerek, proletarya ve komşularının egemenliğini kurmak, partimiz önünde duran temel ve vazgeçilmez görevleridir. Partimiz bir kez bu yolu açan kızıl güzergahta ilerledi mi, yarı yolda durmayacak, Marx'ın "Devrimin Sürekliliği" çağrısı doğrultusunda kesintisiz, aşamalı olarak bir sonraki adımı atacak sosyalizm ve sınıfsız toplum yolunda durmaksızın ilerliyecektir.

Ama nedir ki, partimiz bu güzergahta ilerlerken, proletarya hareketinin zorunlu olarak geçeceği zorunlu değişik değişme dönemeçlerinde bazı insanlar tükenir ve bir sonraki aşamada yer almazlar. Bilinsin ki, bir zamanların "keskin sopası" rolünü yüklenenlerin bir sonraki dönemde tükendikleri, farklı kamplarda ve hatta karşı-saflarda yer aldıkları ya da alacakları mücadelenin doğası gereğidir. Ama bizim de görevimiz, bu eskimiş "komünist"lere, bu terlikli devrimcilere karşı, bütün kuralları gereğiyle savaşımı yerine getirmektir.

Partimiz TKP/ML, türkiye'de kendisini bekleyen görevlerle, kendisinin objektif durumu arasındaki derin durumun farkında ve bilincinde olarak, mücadeleyi bugünden yarına anarşist lafazanlık, anlık heyecan yaratan göreli, ajitasyonlara dayalı değil, mücadeleyi bir kaç on yıllık perspektif ile ele almakta, tutunduğu ideolojik-politik hattında sebat etmektedir. Partimiz bilmektedir ki, dünya devrim deneyimleri tanıtlamıştır ki, Halk Savaş'ının doğası, anlığın, bugünden yarıncılığın değil, sebatın ve sabrın doğasıdır.

Nihayet partimiz bilmektedir ki, sömürü ve talan dünyasının bekçilerine, vahşet ve zulmün kalelerine karşı elde silah, duraksamalı, eylemsiz ve kararsız değil, yiğitlik ve kararlılıkla, direngen ve direşkenlikle, savaşçı bir parti ruhuyla bu uzun ve zorlu yol ancak katedilir. Şehirler kırlardan kuşatılarak mevcut mekanizma parçalanır.

Dünya ölçeği ve ülkemizdeki sağa savruşla birlikte, devrimci mevzilerdeki bazı akımlar, eski kümelendikleri ufuk çizgisinin çok gerisinde ve bir kısmı karşı-devrimci kampta kümelenirken, partimiz TKPM̂L, silahlı mücadele çizgisinde ısrarlı, Marx, Engels, Lenin, Stalin ve Mao Zedung'un aydınlık yolunda şaşmaz bir kararlılıkla tutunmasını bildi. Leninizme ihanetin, davadan geri dönüşün, mevzileri terkedişin, yeni yol arayışlarının moda olduğu en koyu faşizm dönemlerinde, partimiz ve önderliğindeki TİKKO dağların doruklarında kümelenmesini, egemenlere karşı kızıl bayrağı göndere çekmesini bildi. Özgün aşamanın merkezi görevi gerilla savaşından bir an dahi geri durmadı.

Yaşanan tarihsel sürecin içinden geçtiğimiz evresinin kendine özgün niteliğini belirleyen şey, "iktidar namlunun ucundadır" savaş nargrasının eşliğinde, silahların eleştirel gücüne olan inançla kızıl siyasi iktidarlar için gerilla savaşıdır. Partimiz bilmektedir ki, eperyalizm ile birlikte halka karşı gerici ittifak içinde olan komprador patronları ve büyük toprak ağası sınıfını alaşağı etmenin tek yolu HALK SAVAŞI'dır. Bu, ne toplu ayaklanma, ve ne de bir avuç öncünün Guvera'cı hatta tutunarak "öncü savaş" ile mümkkün olacaktır. Bu, cılız sanayiye sahip, geri tarım ülkesi statüsündeki ve artı-emeğin gasp ediliş biçiminin yarı--feodal tarzda olduğu emperyalizme bağımlı ülkemizde, şehirlerin kırlardan adım adım, kücükten büyüğe, basittan karmaşığa, aşağıdan yukarıya, silahların eleştirel mantığıyla ve savaşın sürekliliği şiarı dorultusunda, mücadelenin şiddet biçimlerinin zoruyla, uzun süreli, çetin, engebeli bir savaşım ile kuşatılması stratejisinin özgüllüğü ile açıklanabilinir.

Partimiz TKP/ML, ML'den sapma her türlü sapkınlığa, revizyonist ve reformistlere karşı Mao'nun "iktidarın silahla ele geçirilmesi, meselenin savaşla çözümlenmesi, devrimin temel görevi ve en yüksek biçimidir" ilkesine sıkı sıkıya bağlı kalarak, bu kuralı her aşamada şehitlerinin kanıyla tanıtlamıştır.

Partimiz TKP/ML, halk savaşının gerilla savaşı aşamasına uygun olarak, yaşanan aşamada gerilla savaşını merkezi görev olarak önüne koymuş bulunmaktadır. Partimiz bugün, "kızıl siyasi iktidarlar için gerilla savaşı" şiarını canlı hayatın canlı gerçeği haline getirmek için Türkiye toprağında bütün üye, militanları ile uğraş vermektedir. Geleceğe uzanan bir kaç on yıllık perspektifin somut temelini yaratmanın zorlu ve özverili savaşımını vermektedir bugün. Önümüzde duran görev, bir yandan gerilla birliklerinin sayısını artırıp, kırların derinliklerine kök salmak, diğer yandan milis örgütlenmesiyle ve milis birlikleriyle saldırı gücümüzü daha da yükseltmek, yeni yeni alanlara temkinli bir tarzda yayılmak, birinci öneme haiz üs alanlarında daha derinlemesine çalışma içinde savaşımı sürdürmektir.

Gerilla savaşı uzun soluklu işin mantığıdır. Bu mantıkta direnmeyen, mücadeleyi bir kaç değil, bir kaç on yıllık zaman dilimine bölmeyen hiç bir parti gerilla savaşında başarılı olamaz. Halk savaşı stratejisi, kendinden misli görülmemiş oranda güçlü ve görece avantajlı olan düzenli bir ordunun, küçük ve dağlık alanlara serptirilmiş ve düşmanı çepe çevre kuşatmış dağınık gerilla gruplarıyla yıpratılması, dumura uğratılması ve bu savaşım içinde gerilla birliklerinin yetkinleşerek nitel ve nicel olarak artan bir oranda genişleyip daha üst bir mücadele ve örgütlenme içinde düzenlenmesi ve akabinde düzenli kızıl ordu birlikleri yaratılarak son darbe için kollanan anla birlikte iktidarın ele geçirilmesi temel niteliği ile açıklanabilir. Bu nitelik bir seferberlik ilanıdır. Gerillasıyla, milisiyle ve işçi-köylüsüyle top yekün bir seferberlik ilandır. Partimiz ve ordumuz TİKKO gerillaları daha şimdiden bu perspektif ile donanmış olarak yola koyulmuş durumdadır.

Nedir ki, bir parti mücadelenin yalnızca bir yanını, yalnızca dağ mantığını, yalnızca mücadelesinin temel içeriği haline getirdiği silahlı savaşım yanıyla yetinebilir mi?

Elbette hayır,

Eğer dağın mantığı, şehirlerdeki mücadeleyle desteklenmez ve devrimin bu fırtına merkezleri bu en gelişkin hatlar, geri hatlarla, şehirde işçi sınıfı hareketiyle beslenmezse, mücadelemizin parlak zaferlerle taçlanması elbette beklenemez.

Partimiz kırsal alandaki çalışmaya ve savaşıma tabi olan şehir çalışmalarını ve diğer yan mücadele biçimlerini ihmal etmeme, bu alanda öncelikle işçi sınıfı içinde çalışmayı, şehir çalışmasının temeli haline getirerek, her fabrikayı birer parti, birer komünizm okulu haline getirme uğraşında şimdiden önemli mesafeler katetmiş bulunmaktadır.

İşçi sınıfı mücadelesinin kaynama göstereceği günler uzak değildir. Partimiz bunun bilincinde olarak, işçi sınıfının fabrika ve sendika çalışmasını giderek artırarak sürdürmektedir. Öte yandan yoksul gecekondu halkını da ihmal etmeden bu perspektife bağlı olarak ele almaktadır. Nihayet, öğrenci kesimin giderek ivme kazanan mücadelesine de sırtını dönmeden onun içinde yer almanın adımlarını atmış bulunmaktadır.

Partimiz önünde duran bu en önemli ve ivedi görevlerini yerine getirirken, geçmişten bugüne önemli hatalarla da tanıştı. Yanlışlıklar ve hatalarda yaptı. Özellikle sağcı çizginin partimizin göbeğinde olmasının verdiği avantajla partiyi hatalar zincirinin tutsağı yaptı geçmişte. Ama partimiz bu engelleri aşmasını da bildi.

Her büyük ulus, her büyük sınıf gibi, mücadele azim ve kararlılığı ile bezenmiş ML'nin mevzilerindeki her parti, hatalarının sonuçlarından daha iyi öğrenemez. "Teorik bir anlayış açıklığına varmak için, kendini kendi öz yanılgılarıyla yetiştirmekten, acı deneyimlerle öğrenmekten daha iyi yol yoktur", İşte partimiz bu okullardan geçerek bugünlere geldi. Bugün partimiz hatalarından arınma, geçmiş sağcı tahribatları onarma ve gerilla savaşını sürdürme mecrasından geçmektedir.

Bu zorlu ve özverili görevi yerine getiren partimiz, yakın geçmişte gereksiz, anlamsız bir bölünmeyle yüz yüze geldi. Tüm uğraş ve fedekarca çabalarımıza rağmen, bu anlamsız bölünme önlenemedi engellenemedi. Ancak burada yapacağımız tek şey kalmaktadır. Hegel'in sözleriyle "bir karti bölünmekle ve bu bölünmeyi göğüslemekle muzaffer olduğunu tanıtlar" formülünü hayatın gerçekliği haline getirmek, anlamsız bölünmenin yarattığı güç kaybını ivedilikle telafi etmektir.

Bugün partimiz TKP/ML, III. konferansın etrafında birleşme ve gerlla savaşını sürdürme çağrısıyla ülke zemininde gerek kırsal bölgede, gerekse işçi sınıfı arasında örgütlenme ve savaşımını sürdürmekte ve önüne koyduğu hedeflere ulaşmaya çalışmaktadır. Partimiz "Hamlet ne kadar eylemden söz ediyorsa etsin yine bir Hamlet olarak kalır". gülünçlüğü ile değil, silahlı mücadele ve onun eleştirel gücünün ülkemiz zeminindeki önem ve tayin edici rolünü bilerek hareket etmektedir.

Sınıf savaşımının iç savaş biçimini alacak ölçüde şiddetlendiği ülkemiz koşullarında, yığınların bilincindeki ileri atılımı sağlamanın belirleyici biçimi, proletaryanın öncüsünün savaşçı parti niteliği ile yığınları mücadeleye sokması, bu mücadele içinde onları eğitmesidir.

Halk demokrasisi, bağımsızlık, sosyalizm ve yüce komünizm davası uğruna mücadelede, partimiz üzerine düşen görevi bugün layıkıyla yerine getirme, topraksız ve az topraklı köylünün, işçi sınıfının çekim merkezi olma niteliğine ulaşma yeterlilğinden henüz oldukça uzaktır. Ancak bu görevleri yerine getirme günlerinin uzak olduğunu da söyleyemeyiz. Hatalarından arındıkça ve öğrenmesini bildikçe, ve nihayet sabır ve sebatı birkaç on yıllık zaman dilimine bölüp ideolojik ve siyasal çizgisinde ve gerilla savaşında ısrarlı oldukça aşılamayacak engelin kalmayacağı yaşam tarafından diğer ülke deneyimlerinde tanıtlanmıştır.

Yoldaşlar, arkadaşlar,

Feodalizmin sopasıyla burjuvazinin şiddetinin ortaklaşa hükümranlığını sürdürdüğü, emperyalizmin bu faşist hükümranlığa çanak tuttuğu ülkemiz toplumu, I2 Eylül döneminin uyuşukluğu, edingenliği, duraksama ve eylemsizliğini üzerinden atmış, her alanda yeni bir canlanış, yeni bir eylemlilik için adımlar atılmış bulunmaktadır. Şimdi önemli olan bu adımların sıklaştırılması, bilinç ögesinin dinamik rolünün devreye girmesidir.

Bugün ülke, zulmün ve sömürünün en koyusuna maruz kalmıştır. Ülke tam bir halklar hapishanesine dönüştürülmüştür. Öğrenci gençlik sindirilmeye, tutuklu ve hükümlülerin en doğal talepleri 1 Ağustos genelgesiyle iyice kısılmaya ve hatta yok edilmeye çalışılmaktadırlar. Ya işçi sınıfımız? Evet Türkiye'nin bu titanları yeni I5-I6 Haziran'ları yaratmaktan henüz uzaktır. Öte yandan en zorlu baskı ve insafsız sömürüye maruz kalan, emeğinin ürünü hayasızca gaspedilen bu sınıftır. Ama artan grev dalgaları, sıklaşan direniş ve eylemlilikler, barometreyi yükseltmektedir.

Diğer yandan Kürt Ulusu ve diğer azınlıklar üzerindeki baskı tahammül sınırlarını aşmaktadır. Ulusal ve sınıfsal öfke ile, baskının kıskacında tutsaklaştırılan Kürt Ulusu kıyımdan geçirilmektedir. Bir ulusun özgürlük ve bağımsızlığı hayasızca çiğnenmiş, kendi kaderini tayin etmesi özgürlüğü elinden zorla koparılarak alınmıştır. Bugün Türkiye-Kürdistanı'nda Kürt Ulusu'nun mayalanmaya yüz tutan mücadelesi, bu sorunu ve bundan doğan çelişmeyi giderek önümüze sürmektedir. Partimiz bunun bilincinde olarak yetersizliklerini aşma ve daha köklü siyasal perspektiflerle ve taktiklerle bu mücadelede gerçek yarini almanın uğraşını sürdürmekdedir. Partimiz bir yandan ezen ulus şövenizmine, diğer yanıyla da ezilen ulus milliyetçiliğine karşı en amansız darbelerini indirmekten geri kalmayarak, Kürt Ulusal direnişinde ilerici, demokratik olan ne varsa hepsinin tavizsiz savunucusu ve destekleyicisidir. Aksi bir davranış, UKKTH şiarını dudaklarımızda utanç verici bir yalana dönüştürür.

Ülkemiz işçi sınıfı, ezilen geniş emekçi yığınları, mazlum kürt ulusu ve ulusal azınlıklar, azgın bir terörün, dizginlenmeyen bir sömürünün kıskacında adeta bir köleliğe mahküm edilmişlerdir. Şehirde ve kırda emeğin köleleştirilmesi üzerine kurulmuş bu kıyıcı düzeni yıkmaya muktedir yegane güç, öncü örgütümüz TKP/ML ve onun önderliğindeki TİKKO ve şimdiden temelini atmaya çabaladığımız halkımızın devrimci birleşik cephesidir. Evet, parti, ordu ve cephe. Yalnız bu altın değerindeki üç şeyle emeğin egemenliğini kurabiliriz. Bunu başarmanın yoluda, pasifizme ve kaçamaklara sapmaksızın, devrimci bir çoşkuyla, bu davaya ateşli bir tutkuyla sarılmaktan ve bu uğurda hayatını vermeyi göz önüne almaktan geçer.

Eğer yalnızca ayaklarımızın ucunu görür daha öteyi göremezsek, eğer yalnızca bir ev ve bir araba bireyselliğini görürde, toplumsal çıkarları göremezsek, söylermisiniz, devrimci kararlılıktan, özveri ve coşkudan geriye ne kalır?

Yoldaşlar,

Son bir kaç yıldan beri kuzeyden bir rüzgar esmektedir; Sınıflar arası ilişki ve çelişkilerde dalgalanmalara, devletler arası ilişkilerde yeniden bir yapılanma atmosferi yaratan bir rüzgar esmektedir. Bu, aynı barikatları paylaştığımız mevzilerde çeltik sapı gibi sallanan, kimi kesimlerin başını döndüren "Glastnos" ve "Prestroyika" pınarlarından beslenen Gorbaçov rüzgarıdır. Bu, kimilerini sersemleten ve alıklaştıran, kimilerinin ise şüpheci bakışlarını üzerine çeken Gorbaçov'cu reformculuktur. Bu, ekonomide denizin bittiği yerde başlayan bir rüzgardır.

Ekonomiyi halkın maddi ve kültürel geriksinmeleri doğrultusunda değil, saldırgan ve ilhakçı emperyalist politika için savaş ekonomisi rayına oturtan, Çekoslavakya, Afganistan vb. işgallarle milyonlarca meblağa mal olan bir faturayı, zar zor ayakta kalabilen bir ekonominin sırtına yükleyen sosyal-emperyalist politikanın gelip dayanacağı yer burasıydı. Dalaşma, hırlaşma ve yağma üzerine kurulu ekonomik şekillenişin varacağı yer buraydı. Durmaksızın kötüye giden ekonomiyi yeniden ayakları üzerinde oturtmanın proletarya ve ezilenlerin olası iç hoşnutsuzluklarını bir ölçüde olsa göreli olarak gidermenin önüne konan dalga kıran görevi ile sahneye azrı-endam etmiştir. Ve bilinmelidir ki, bu ne kalıcı barışçılık ve ne de sosyalizmin yeniden ihyasıdır. Bu, tastamam bir soluklanma, daha azgın saldırı ve yağma için bir güç toplama manevrasıdır.

"Glastnos" ve "Prestoriyka" ile birlikte modern-revizyonist kesimler, reformist görünümle ortalıkta görünür oldular. Gedikli TBKP revizyonistlerinin durumu budur. TBKP proğram tasarısının "Barış ve domakratik yenilenme" den başka birşey olmadığı "kapitalizm çerçevesinde olanaklı ilk ekonomik iç ve dış politik çözümleri getirme proğramı" olduğu ortadadır. Bu proğramın kendine özgü niteliğini belirleyen şeyin, sınıf mücadelesi arenasının açık, anlaşılır bir terki, barış ve demokratik yolun bu arena yerine basit bir geçirilişidir. Aynı rüzgardan etkilenen yalnızca bu kahve dövenin hınk deyicileri değildir. Daha önceleri sovyetleri baş düşman gören, onların anti-tezi ile kendilerini eyerliyen Aydınlık'çılar yada yeni isimleri ile Saçak'çılarda "Prestoriyka" ve "Glastnos" tan paylarını aldılar. Bunların bir bölümü eski baş düşmanlarıyla diz dize, göz göze eski kırgınlıklarını onarmanın, yeni dostluklarını geliştirmenin içtenliği ile aynı fanusta ortak havayı solumaktadırlar. Perinçek önderliğindeki merkezci kanat ve Gorbatçov'u hem eleştirmekte ve hemde utangaçça savunmaktadır. Bunlar, bir yandan burjuvazinin ideolojik stokundan, diğer yandan sasyolizmin ideolojik stokundan alınma mallarla solu çalımlamaya çalışarak, aynı anda iki sandalyenin ortasına oturma cambazlığını göstererek, burjuva-liberal ufak çizgisinde voltalamaktadırlar.

Dünün devrimci geleneklerinden arta kalan ve en önemli şeye, geleceğin devrimimizin en önemli siperine karşı tam bir tasfiyecilik rolüyle yüklü olarak ortaya çıkan SP ve TBKP, bu gün işçi hareketi saflarında illegal bir partinin rol ve öneminin açık ve anlaşılır bir yadsınması, yasal partiye ise, yeni ve özgün görev yükleyerek karşımızda durmaktadır.

Bugün bu akımlara karşı savaşım başlıca görevimizdir.

İllegal çekirdek ve Jakoben ruhu tam bir yadsımayla özgün niteliğini belirleyen bu akımlara karşı şiarımız; Jakoben perspektifler eşiğinde yasal çerçevelerle çevrelenmiş yasadışı çekirdekte ısrar şiarıdır.

Görevimiz bugün, başka şeylerin yanında, kapitalizmin alçaklığını zemzem suyu ile kutsayan, bu partilerin önünde, göz göre göre marksizmi soysuzlaştırmalarına izin vermemek, Marx, Engels, Lenin, Stalin ve Mao Zedung'un kızıl güzergahında ısrar, inanç ve özveri ile savaşımı sürdürmektir.

Egemen sınıfların iktidarını devrimle yıkmayı, halkın aşağıdan gelen dolaysız girişkenliği ile, yani doğrudan bir zorlama ile yıkmayı amaçlamayan, uşağın elbisesinin kesimini değiştirmenin uşaklığı ortadan kaldırmayacağını ama buna rağmen, yalnızca elbisenin kesimini değiştirmekle uğraşan, yalnızca çalışan insanların koşullarının iyileştirilmesine ilişkin önlemlerle uğraşan bu parlamanter rezillere, yığınları yasallığın edilgen yollarının tutsağı yapan bu kürsü sosyalistlerine karşı mücadele edilmeden, gerçek görevimizin hakkıyla yerine getirilmeyeceğinin bilincinde olmalıyız.

Öncü örgütümüz TKP/ML, içinden geçtiğimiz tarihsel evrede en zorlu dönemeçten geçmektedir. Bu dönemeci karakterize eden temel nitelik, partimizin çok yönlü saldırılarla çevrelenmiş olması gerçeğidir. Çok cepheli saldırıların başında karşı-devrimin saldırıları ilk sırayı almaktadır. Bu saldırıların anlaşılır bir mantığı vardır. Karşı-devrimci cepheden başka bir şey beklenemez. Bir diğer saldırı cephesi, ideolojik olarak karşı cephelerde yer aldığımız, ama siyasal niteliği açısından aynı cephelerde kümelendiğimiz ML ve MZD'ne düşmanlıklarıyla karşımızda duran Hoca'cılardır. Bakmayın bu güruhun ML lafını dillerine pelesenk yapmalarına; Bunlar Mao Zedung savunulmadan ML savunulmaz gerçeğini görmiyen Hoca'nın şaşkın ve umutsuz müritleridir. Başka br saldırı cephesi ise, burjuvazinin ideolojik ve teorik stokundan çalınma mallarla, marksizmin ideolojik ve teorik stokundan çalınma malların garip bir harmanlanmasıyla iki sandalyenin ortasına oturan Türkiyenin Struve'cileridir; Parlamenter salaklıklarla oyalanan bu burjuva piramidin eteklerine çadır açan ve efendilerinin dizinin dibine kapılanan legal marksitlerdir. Partimiz ve illegal örgütleri, karanlık bir kutu, nefesin döndüğü belli olmayan kopkoyu bir dehliz gibi gösterip devrimci tabanı yanlarına "sosyalist" partiye çekme sevdasındalar. Bu saldırı cephelerinden biri de, "yol arkadaşları", tükenmişler, yada yaygın deyimle "abbas yolcuları"dır. Bir zamanlar, aynı ufuk çizgisini paylaştığımız bu terlikli devrimciler, ipe sapa gelmez saçmalıklarıyla örtünmüş teorik didintilerinin gülünçlülüğü ile Avrupanın arka sokaklarında kaderleriyle başbaşa tevekküre dalarak, Hıra dağında partimize karşı şeytani ayetler türetmekle çile doldurmaktadırlar. Hint ermişinin sürekli göbeğine bakması gibi, bunlarda narsistçe kendini beğenmişlikle akıllarını öncü örgütümüz TKPK/ML'ye sürekli saldırı ile bozmuşlardır.

Anlaşılmıştır ki, partimiz bu zorlu dönemeçte salvo atışları altında ateş çemberi içinde tutulmaktadır. Ama partimiz, bu zorlu dönemeci de aşmasını bilecektir.

Yeter ki, davaya olan tutkulu inancımızı, yaşam ve ölüm devrime tabi olmalıdır gerçeğinde özverililiğimizi, silahların eleştirel gücü eşliğinde gerilla savaşında ısrarımızı koruyalım. Yeter ki, gözlerimizin feri sönmesin, yeterki dizlerimizin bağı çözülmesin.

Sömürünün vahşetle iki ayağı üzerine oturtulduğu, zevkin rezilleştiği, haybeden zenginleyen aşağılık çamurda sıcak toprakta yetişen yumrular gibi durmaksızın yükseldiği ve dahası yığınların aşağılık iç güdülerinin habire pompalandığı bir aşamadan geçiyoruz. Kısmi demokratik hak ve özgürlüklerin rafa kaldırıldığı, kitlelerin depolitizasyonla uysallaştırıldığı, açlık ve yoksulluk çemberinin genişleyen ve derinleşen bir halkada artan bir ivmeyle korkunç boyutlara ulaştığı, işkence, vahşet ve hayasızlığın en açık, en rezil, en futursuzca bir biçimde sergilendiği ülkenin adeta bir halklar hapishanesi, köleler arenasına döndürüldüğü bir zorlu aşama...

Emperyalizme uşaklık çizgisinin 12 Eylül ile birlikte daha koyulaşan bir çizgide rayına oturtulması, sömürünün her zamankinden daha da artan bir oranda dünya bankası, İMF vb. emperyalist yağma kuruluşlarının direktifleri doğrultsunda katlamalı bir biçimde iyice çekilmez hale gelmesi, yöneticilerin her zamankinden daha da çok barbarca davranarak yönetilenlere saldırmaları daha da katmerleşecektir. Yüksek oranda seyreden enflasyon, işsizlik, yatırımların durma noktasına çakılıp kalması vb. unsurlar egemenleri derin bir açmazla başbaşa bırakmıştır. Öyle ki, tek çare zam yapmak olmuştur. Zam ülkemiz toplumunun yaşam parçası haline getirilmiştir.

Egemenlerin giderek derinleşen ekonomik krizi, öte yandan farklı klikler arasındaki çıkar dalaşmasının yarattığı çatlaklar siyasal krize çanak tutarken, düzen temsilcileri de sarsıntı içerisindedirler.

Bir KP'nin gerçek niteliği, onun düşmanlar arasındaki çelişme, çatlaklardan ve mevcut objektif durumdan proletarya hareketi lehine, proletaryanın bilinçlenme ve örgütlenme ve öncüyü mücadeleye salma lehine yararlanmasını bilme gerçeğinde yatar. Zira "öncü sınıfın doğru taktiğinin temeli ancak belirli bir toplumdaki istisnasız bütün sınıfların ilişkiler bütününün objektif bir şekilde incelenmesine" dayanır.

Karşı-devrimin bütün canavarlığı ile birleşmiş ve merkezileşmiş gücüne karşı, proletaryanın öncüsü ancak stratejisine uygun esnek taktiklere baş vurarak dağın mantığına destek olabilir. Temel rotadan sapmadan, ona hizmet eden tüm ara yol ve yöntemlerdenden yararlanmasını beceremeyen bir KP gerçek işlevini yerine getiremez.

Kırsal bölgenin derinliklerine kök salmış gerilla birliklerini daha da yaygınlaştırma, sürekliliğini sağlayan gerilla savaşını dahada yoğunlaşan bir piramid üzerinde ve merkezi görevimizde, partimiz TKP/ML, bugün herzamankinden daha sağlam bir bakış açısıyla donanmış bulunmaktadır. Bilinmelidir ki, partimizin işçi sınıfı titanlarının ve komşularının çekim merkezi haline geleceği günler hisedilir bir biçimde yaklaşmaktadır.

Kaypakkaya'yı andığımız bu günde, tüm üye ve taraftarlarımızla, tüm partimize gönül veren yoldaşlarımızla bize düşen görev partimizi gözbebeğimiz gibi korumak, ona yönelen her türden revizyonist, oportünist vb. saldırıları bir daha geri gelmemek üzere derinliklere gömmek; Parti düşmanı akımları bertaraf etmek, reformizim-devrim ayrım çizgisinde, devrimde direnmek; uzun süreli savaş - bugünden yarınlığa ayrım çizgisinde, uzun süreli savaşta tutunmak; silahlı mücadele-barışçıl gelişim ayırım çizgisinde, silahlı savaşım çalışmamızın temel içeriği haline getirmek; salt silahlı mücadele mi? yan eklentileriyle birlikte silahlı mücadele mi? ayrım noktasında, yan tali biçimleri büyük nehiri besleyen, büyüten ivme kazandıran kanalcıklar açma mantığında inatçı olmaktır.

Unutulmamalıdır ki, bu mantıkta açık olmayan her kafa, arabayı çamura saplamakta gecikmeyecek, "sökecek şafağa" ya da o "büyük akşama" hiç bir zaman ulaşamayacaktır.

Öyleyse, önderimiz, öncülümüz, kurucumuz İBRAHİM KAYPAKKAYA'nın katledilişinin bu 17. yıldönümünde her zamankinden daha çok çabaya ihtiyacımız olduğunu unutmamalıyız.

Partimiz TKP/ML ve ordumuz TİKKO etrafında birleşme, bütünleşme, silahların gücünde ısrar, parti önderliğinde ısrar, fedakarlıkta ısrar, halk savaşı stratejisinde ısrar, ideolojik-siyasal hattımızda ısrar, ve nihayet İBRAHİM KAYPAKKAYA'cılıkta ısrar, davanın başarısının, DHD'nin zaferle taçlanmasının kilit taşıdır.

Bilinsin ki, avrupalarda şarapların mestedici hafif meşrepliği ile, hanidir geçip giden geçmişin hayalini yaşayanlar, heybeden rehavete kapılanlar, canlı hayatın canlı gerçeğine Avrupa otobanlarında seslenenler, ne halk savaşını ne de bu savaşımı verenleri anlıyamazlar. İnsanlığın bu özverili yürüyüşünde kimileri tükenip, tükenmişliklerini tumturaklı sözlerle gizlerken, kimileri elde silah kartallar gibi hep yükseklerde, dağların doruklarını mesken edinirler. Tıpkı önderleri KAYPAKKAYA gibi.

Menivelamız KAYPAKKAYA'nın güzergahıdır;

Her "Allah" diyenin cennete gitmeyeceği gibi, her Kaypakkaya'cıyım diyenin de Kaypakkaya'cı olamıyacağını belirterek, diyoruz ki; Kayapakkaya'yı andığımız bugün de umarız ve bekleriz ki, tarih bize Türkiye toprağı bize, partimiz bize, yeni bir KAYPAKKAYA verebilsin; yeni bir KAYPAKKAYA'yı yaratabilsin...

—ŞAN OLSUN PARTİMİZ TKP/ML'YE
ORDUMUZ TİKKO'YA!

—YAŞASIN HALK SAVAŞI

DEVRİMCİ TEORİ OLMADAN

DEVRİMCİ PRATİK OLMAZ!

MÜCADELE BİÇİMLERİ VE SİLAHLI MÜCADELE!

Emek-sermaya çelişmesinin sonucu sürdürülen sınıflar arası mücadele, kendine özgü yeni yeni mücadele biçimlerini yaratır. Bu, sınıf mücadelesi var oldukça var olması kaçınılmaz bir gerçekliktir.

Her konuda olduğu gibi bu konuya bakış açısı da, düşüncenin pratikte zafer kazanması için bir ayırım çizgisi niteliğine sahiptir. Bu bağlamda bu sorunun ivedikle tekrar ele alınması ve tartışılması bir zorunluluktur.

TDH (Türkiye Devrimci Hareketi) 12 Eylül yenilgisinin nedenlerini tartışırken iki sonuç ortaya çıkmıştır. Oportünist kanadın bir kesimi geçmişi tümden reddederken, bir kanadı ise nedenler üzerine kafa yormaya bile gerek duymamıştır. Halbuki yenilginin nedenleri tartışılırken onu hazırlayan yanlış mücadele biçimleri ve bu mücadele biçimine uygun örgütlenme esası teşkil eder. Yanlış bir mücadele biçimi kulvarında yürümeye kalkışanların yenilgisi kaçınılmazdır. Bu nedenle partimiz diğer siyasal oluşumlarla bu sorunu her zaman tartışmaya açmış ve tavır beklemiştir. Ancak gelinen aşamada beklenen seviyede sonuç alamamıştır.

O halde nedir mücadele biçimi ve neye göre tespit edilir?

Tarihi sürecin özgüllüklerindeki hareketlerin kendi içlerinde çıkan, siyasal mücadelenin başarısı için seçilen yoldur. Farklı tarihsel kesitlerde ve farklı özgüllerin damgasını taşıdıkları içinde çeşitlilikler içerir. ML bilimi mücadele koşullarının genel ihtiyaçlarına cevap verebilecek mücadele biçimlerini yaratır. Henüz bilinmeyen mücadele biçimleri de içinde olmak üzere, çeşitliliği kabul eder. Kendini kalıpçı bir şekilde soyut ya da bir tek mücadele biçimiyle sınırlamaz. ML bilimi iradeci-subjektif mücadele biçimlerini reddederken, sosyal-pratiğin yadsımadığı objektif gerçeklerin zemini üzerinde yükselen mücadele biçimlerini ortaya çıkarır ve hareketin gelişim seyri içinde onu bir zafer klavuzu haline getirmek için usta taktiklerle besler. Ayrıca bu sorunu ortaya koyarken de, objektif koşula tezat teşkil etmeyen biçimin ESAS yönünü tespit ederek, diğer tali mücadele biçimlerini buna tabi kılar. Günlük mücadele biçimleriyle kendisini sınırlayan bir örgütlülük ise, ML biliminin yörüngesinden uzaklaşan bir konuma düşer. Lenin yoldaş bu sorunu açarken *"Marksizm hiç bir şekilde kendini yalnız belirli bir anda var olan olabilir mücadele biçimleriyle sınırlamaz. Bunu yaparken toplumsal durum değişince o an içinde onların bilemediği yeni mücadele biçimlerinin doğmasının kaçınılmaz olduğunu bilir"* tespitiyle mücadele biçimlerinin çeşitliliğinden ve tespitindeki zeminin ne olması grektiğinden bahseder.

Mücadele biçimlerine ilişkin tespitlerde Marksist-Leninistler iradeciliği değil, realitenin bütün yönlerini hesaba katmak zorundadırlar. Bunlar, ülkenin iktisadi yapısı, sınıfların mevzilenişleri, mücadele eden güçler arasındaki ilişkiler, uluslararası alanda sınıf mücadelesinin almış olduğu boyutlar, devletin niteliği ve onun uluslararası ilişkisi, ülke zemininde hareketin boyutu vb.dirler. Leninin tabiriyle *"Ekonomik evrimin değişik anlarında, politik durumdaki, ulusal kültürdeki, varoluş koşullarındaki vs. çeşitli koşullara bağlı olarak, farklı mücadele biçimleri birinci plana geçer, başlıca biçimler halini alır, ayrıca ikinci derecedeki yardımcı yöntemler de değişir."* Bu bağlamda da nasıl ki her savaş içinde bulundukları farklı somut koşullara paralel farklı bir yöntemle yönetiliyorsa, politik mücadele de başarıya ulaşmak için aynı yolu izlemek zorundadır.

Günümüze kadar sürdürülen mücadele biçimlerinin zengin çeşitliliği, hareketin kendi içinde ve kendiliğinden doğan mücadele biçimlerinin doğmasıyla mümkün olmuştur. Sınıf mücadelesinin yürüdüğü bütün özgüllerde bunu görebilmek mümkündür. Gerek devrimci mücadelenin zenginliğine sahip Avrupa işçi sınıfının tarihi ve gerekse de 17 Ekim Devrimi'nin yarattığı zenginlikten yararlanabilen Doğu-Avrupa işçi sınıfı. Çin özgülünde ortaya çıkan ve ÇKP'nin önderliğindeki mücadele biçiminin yarattığı aydınlık güzergahta ilerleyen Vietnam, Kamboçya, Arnavutluk vb. bu çeşitliliklerin birer halkasını oluştururlar.

Marksizm-Leninizm biliminin evrensel gerçekliliği, onun özgül koşullara usta yöntemlerle uyarlanarak zenginleştirilmesiyle mümkündür. Hareketin dinamizmine uyumlu, mücadeleyi sürekli kılan ve onu başarıya uluştıran

biricik anahtar budur.

Mücadele biçimlerinin tespitinde objektif zemin esası teşkil ederken, subjektif müdahale de gözardı edilemez. Programsız bir kafayla gelişmelere göre tavır belirlemeyi ve buna mücadele biçimleri de dahil olmak üzere kendiliğindenciliği esas halka haline getirerek mücadele yürütmeyi hedefliyenler, KP'nin işlevini basit bir gözlemciliğe indirgeyen ve insanın dinamik rolünü yadsıyan bir rotadadırlar. KP salt tahliller yapan, saptamalarla yetinen bir güç değildir. Hareketin kendi içinde ortaya çıkan biçimlere egemen olmak yığınları bu dorultuda seferber etmek, ortaya çıkan saptamayı en iyi bir biçimde kullanarak onu sınıf mücadelesinde proletaryanın hizmetine sunmak, bu biçimlerle yan biçimler arasındaki uyum ve bağlantıyı saptamada KP bilinç ögesinin önemini bilince kazımak zorundadır. Teori-Pratik çelişmesinin diyalektik bağı bu saptamadır. Önemine ilişkin Lenin yoldaş *"Gücümüzün yettiği kadar hayatın zorunlu olarak ortaya çıkarttığı, yeni mücadele biçimlerinin doğru teorik değerlendirmesine katkıda bulunmayı ve bilinçli işçilerin bu yeni ve güç sorunu gerektiği gibi ele almalarına ve doğru bir çözüme varmalarına engel olan kalıplar ve ön yargılarla amansız biçimde mücadele etmeyi görev biliyoruz" demektedir.*

Nasıl ki mücadele biçimlerini objektif koşulların zemini üzerinde tespit etmek ve bu konuda hareket etmek önemli ve gerekli ise, bunu bu saptamayla sınırlamakta o derece yanlıştır. Tersi, yok eğer mücadele biçimlerini tespitte subjektif ögeyi esas teşkil eder ve bu yargının sınırlarını kesersek, bu kez de, işin daha başında kendimizi dar kalıplara hapsetmiş olur ve kendiliğindencilikten sıyrılma adına bilinç unsurunu her şey görme hastalığına yakalanırız. Bu da mücadelede izlememiz gereken rotadan bizi çıkartır ve bizi yaşamın kendisini bir hiç görme çıkmazına sokar.

Doğru devrimci tavır; hiç bir mücadele biçiminin iradeci-subjektif, zorlayıcı olmayacağıdır. Saptama hayatın nesnel gerçeklerinin kazıkları üstüne oturtularak yapılmalıdır. Bilinç unsurunun rölü ise objektif gerçeklerin yerine geçirilmeden ve hareketi ilerletecek bir biçimde ele alınmalıdır. Hem objektif ögenin küçümsenmesi ve hem de subjektif ögenin abartılması ML bir yaklaşım yöntemi değildir. Proletarya, eğer bir kaç mücadele biçimi birden gündeme gelmişse, hangisinin o günkü koşullarda kendi menfatine olduğunu ve onu geliştirip örgütleyeceğini usta bir şekilde tespit etmelidir. Bu da ancak subjektif ögenin dinamizmi ile mümkündür. Proletarya partisi, koşulların ve mücadelenin emrettiği biçimleri döneme uygun olarak ortaya çıkarıp, onlara egemen olma maheretini ustalıkla sergilemelidir.

Mücadele biçimleri farklı ülkelerin özgül yapılarına paralel çeşitliklikler içerir. Bu, kapitalist-emperyalist ülkelerde koşulların zorlayıcı etkilerinden dolayı proletaryanın uzun legal bir mücadele hattı izleyerek, işçileri eğitmek, kuvvet biriktirmek biçiminde bir rota izlerken, sömürgè, yarı-sömürge ve yarı-feodal sosyo-iktisadi yapıdaki ülkelerde, emperyalizmin bu ülkelerdeki toplumsal dayanaklarının kanlı faşizmine karşı silahlı mücadele ta başından proletaryanın mücadale biçimi olarak ortaya çıkar. Bu türden ülkelerin siyasal "bağımsız"lıkları göstermeliktir. Bütün ilişkilerde emperyalizme bağımlılık esastır. Devlet biçimi burjuva anlamda bile demokratik hak ve taleplere tahammülsüzdür. Faşizmin sürekliliği, feodal cebir, ulusal sorunlar ve baskılar bu ülkelerin tipik özellikleridir. Emperyalizm, bu ülkelerdeki toplumsal dayanakları ile birlikte halka karşı gerici bir ittifak içindedir. Proletarya partisi emperyalist ülkelerdeki gibi uzun barışçıl bir legal mücadele yürütme yerine, mevcut koşulların zorunluluğu sonucu mücadelenin silahlı biçimlerini esas mücadele biçimi olarak tespit etmek zorundadır. Böyle bir tespitte bulunmak iradeci olmak anlamına gelmez. Bunun paratik geçerliliği dün Çin, Vietnam, Kamboçya, Arnavutluk gibi örneklerle ispatlanmışken, bugün Peru, Filipinler, El Salvador vb. ülkelerin somutunda birkez daha ispatlanmaktadır. Tarihsel süreç, maddenin durmaksızın gelişen, her özgülde farklı çelişmelerin çözümü ile daha da gelişerek klavuzluğunu sürdüren bu tespitin doğruluğunu onaylamaktadır.

Daha önceleri örnekleriyle farklı yerlerde ortaya çıkmış "Partizan Savaş"ları, geri yarı-feodal ülkelerin farklı özgül koşullarında zenginleşerek yeni biçimi yani "Halk Savaşı" perspektifi ile karşımıza çıkmıştır. Güçlü bir düşmana karşı küçük bir kuvvetle duraksamadan kararsızlık emareleri göstermeden, sabırlı, özverili, KP'nin siyasal düşüncelerinin rehberliğini kayıtsız şartsız kabul ederek, kırlardan metropollere doğru bir yol çizerek mücadele yürütmektir. Silahları herşey gören ve onu siyasetin kumandasına sokmayan fokocu hatta tutunarak değil, ML biliminin güzergahında devrimden menfaati olan sınıf ve katmanların ittifakını oluşturarak hedefe yönelinmelidir. Fakat bu genel, değişmez temel göreve, tali plandaki bazı biçimlerinde eklendiğini, eklenebilineceğini unutmamak gerekir.

Sorunu genelden özgüle indirgersek yani ülkemizde izlenmesi gerken mücadele biçiminin ne olması gerektiğini ortaya koyarsak, çeşitli mücadele biçimleri içinde ülkemizin koşullarına uygunluk arz eden silahlı mücadelenin esas mücadele biçimi olduğunu ortaya koymamız gerekir.

Ülkemiz yarı-sömürge, yarı-feodal sosyo-ekonomik bir iktisadi yapıya sahiptir. Emperyalizm ülkedeki en gerici sınıflarla varlığını ülke zemininde sürdürür. Baş çelişmeyi, bütün çelişmeler içinde ön plana geçen, varlığı ile diğer çelişmeler üzerinde tesir icra eden feodalizm ile halk yığınları arasındaki çelişme oluşturur. Devrimci sınıflar; işçi sınıfı, köylülük, kent küçük burjuvazisi ve milli burjuvazinin sol kanadıdır. Devrimin hedefi, emperyalizim, feodalizm ve komprador kapitalizmdir. Burjuva demokratik devrim sürecinden geçmediği için ülkedeki demokratik devrimin görevleri proletaryanın omuzlarına binmiştir. Bu anlamda da devrimin niteliği demokratik halk devrimidir. Özü toprak devrimi olan devrimimizin emperyalizme yönelmesi ona milli bir karakter kazandırır. Ancak bugünkü konumuyla ülkede milli yön ikincil, demokratik yön esası teşkil etmektedir. Eğer ülke fiili bir işgale uğrarsa çelişmenin bugünkü esas yönü tali, tali yönü esasa dönüşür. Yani milli yön ön plana geçer.

Neden ülkemizdeki mücadele biçimi, silahlı mücadeledir.

Yazımızın başında da ortaya koyduğumuz gibi, mücadele biçimleri iradi-subjektif zorlamalarla belirlenemez. silahlı mücadele biçimini esas, diğer mücadele biçimini tali ve esasa bağlı olarak ele almak ve bu doğrultuda zorunlu örgütlenmeleri yapmak, ülkemizin objektif koşullarının zorunluluğudur.

TC'nin kuruluşu ile birlikte halka karşı uygulanan zulüm ve baskılar, her on yılda bir askeri faşist darbelerle ve her iki yılda bir ilan edilen sıkıyönetimlerle katmerleşerek günümüze değin sürmüştür. İktisadi açıdan zayıf olan egemen Türk Hakim Sınıfları, varlıklarını sürdürebilmek için emperyalistlerin onayıyla faşist feodal cebire baş vurmaktan çekinmemiştir. O, burjuva anlamda bile olsa demokratik hiç bir niteliğe sahip değildir. TC tarihi bütün halk hareketlerinin ve Kürt Ulusal Mücadelesi'nin kanla bastırılması tarihidir. En ufak bir başkaldırışa karşı amansızca karşı koymaya çalışan faşist Türk egemen güçleri silahlı mücadele biçiminin dışında diğer mücadele biçimleriyle yola çıkan siyasal oluşumları aynı metodlarla bastırmıştır. Bu anlamda devrimci bir örgüt mücadelesini sürdürebilmek için daha başından silahlı mücadele yürütmek zorundadır.

Mücadele biçimlerinde esas ve tali diyalektik bağı, bazen metafizik bir şekilde ele alınmaktıdır. Örneğin silahlı mücadelenin esas mücadele biçimi olduğu dönemlerde tali plandaki barışçıl mücadelenin, koşullar değişmeksizin esas mücadele biçimi seçilmesi gibi. Evet, tali plandaki bir olgu esasa, esas konumundaki bir olgu da tali plana düşebilir. Ancak bu, mücadele biçimini belirleyen koşullar değişmeden mümkün değildir. Ülkenin sosyo-ekonomik yapısında bir değişiklik olmadan, ülkedeki sınıflar arası ilişkiler ve sınıfların mevzilenişleri köklü bir değişikliğe uğramadan, mücadele biçimlerinde değişiklikler yapmak, iradi bir biçimde mücadele biçimlerini belirlemektir. Bu, daha başından (hangi siyasi kılıfa bürünürse bürünsün) subjektif ögenin metafizik bir biçimde kendini objektif koşulların yerine geçirmesidir. Bu anlamda da, ülkemizdeki silahlı mücaelenin tali, barışçıl biçiminin esas halini alması, ülkenin sosya-ekonomik yapısı değişmeden mümkün değildir. Barışçıl mücadelenin esas mücadele biçimi haline geldiğini söyleyen kafalar, bu bağlamda metafiziktirler.

Proletarya partisi, ülkemizde sınıf mücadelesinin başarıya ulaşması için, silahlı mücadeleyi esas mücadele biçimi olarak ele almaktadır. Stratejisine uyumlu, kırsal alanları esas alarak, küçük gerilla birlikleri ile büyük, taktik olarak güçlü bir düşmana karşı mücadele yürütmektedir. Bu, giderek düzenli halk ordusuna dönüşümün çekirdekleridir. Kırsal alanlardaki kızıl siyasi iktidarların yakatılması perspektifi ile mücadele eden köylü gerilla birlikleri, bugünkü örgütlenmemizin esası olmalıdır.

Ülkemizde silahlı mücadeleyi besliyen, ona tabi olan diğer mücadele biçimleri de vardır. Kitle teşkilatlarında örgütlenme, şehirlerde kuvvet biriktirme şeklindeki örgütlenme, legal olanaklardan yararlanıp, propaganda ve ajitasyon yapabilme vb. gibi. Evet bu genel, değişmez temel göreve, tali plandaki bazı biçimlerinde eklenebileceğini unutmamak zonundayız. Mao yoldaş'ın tabiriyle:

"Çin'de, savaş, mücadelenin temel şekli ve ordu örgütlenmenin temel şeklidir. Yığın örgütleri ve yığın mücadelesi gibi öbür şekillerde son derece önemlidir. Ve aslında onlardan vazgeçilmez. Ve onları hiç bir şekilde safsamaya gelmez, ama onların amacı SAVAŞA HİZMET ETMEKTİR (abç)"

Mücadele biçimleri diğer ülkelerdeki biçimlerin şabloncu bir kafayla kopya edilmesi değildir. Bizim Çin örneğini vermemiz, bu ülkenin devrim öncesi, sosya-iktisadi yapısıyla, Türkiye'ye benzerlik göstermesindendir. Bazı taktik evrelerde izlenecek politikanın değişkenliği dışında, mücadele yoluna ve biçimlerine ilişkin stratejik rota benzerlik göstermektedir. Çünkü bu biçim, ülkemiz ve benzeri ülkeler gerçeğinin ve objektif koşullarının somut şekillenmiş biçimidir.

Silahlı mücadelinin önemine ilişkin Mao yoldaş, partinin temel işlevini şöyle belirler:

"partinin hemen hemen başlangıcından beri, karşı karşıya kaldığı ödevi, olabildiği kadar çok müttefiki, koşullara göre birleştirmek, iç ya da dış silahlı devrimlere karşı, ulusal ve toplumsal özgürlük için silahlı mücadele örgütlemektir. Silahlı mücadele olmadan, proletarya ve komünist partisi, Çin'de asla ayakta duramazdı ve hiç bir devrimci ödev yerine getirilemezdi."

ML ve MZD bilimiyle donanmş Türkiye işçi sınıfının öncü kurmayı partimiz TKP/ML, silahlı mücadelede ve savaşımda, fokocu, salt askeri bakış açısı gibi sapmalarla da mücadele etmeyi bir görev bilir. Her şeyden önce savaş; politikanın silahlar aracılığı ile sürdürülmesi olayıdır. Yani savaşın bizzat kendisi politik bir eylemliliktir. Bu anlamda da, silahlı mücadele politik bir eylem biçimidir. Politikanın olagan araçlarla sürdürülmesinin olanaksızlığından dolayı, politikanın şiddet araçlarıyla sürdürülmesi zorunluluğudur. Bunun bu biçimi alması ülkenin karakteristik yapısının dayatması sonucu olmuştur.

Demek ki, bu mücadelede politik yönelim önem kazanmakta ve sonuca damgasını vurmaktadır. Silahlarla yürütülen bu politik mücadele, yanlış bir politik perspektifle yürütülürse, sonuçları proletaryanın lehine değil, aleyhine olacaktır. Politikanın silahlara kumanda etmesi, ML bilimin rehberliğinde silahların konuşması, proletaryanın iktidarı alması ve onu koruması için vaz geçilmez bir zorunluluktur. İşte ML'ler ile revizyonistlerin ayırım çizgisi budur. Ne salt silahların kumandalığı ne de fokocu hatta tutunarak mücadele etme.

Dahası,

PDA revizyonistleriyle mücadele biçimlerine ilişkin yürütülen polimiklerde İK yoldaş:

"Biz silahlı mücadeleyle diğer mücadele biçimleri arasındaki ilişkide, silahlı mücadelenin esas, diğer mücadele biçimlerinin tali olması gerektiğini savunuyoruz" der. Devamında silahlı mücadelenin yönelimini ise ***"Toprak devrimi için köylülük bölgelerde yürütülecek silahlı mücadelenin esas olması gerektiğini, şehirlerdeki mücadelenin ve diğer bütün mücadele biçimlerinin ona tabi olması gerektiğini asla akıldan çıkarmıyoruz"*** biçiminde somutlaştırır. Yani iddiaların tersine, silahı her şey görmez.

Devam edecek

15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi İle İlgili Olarak TKP/ML'nin Yayınladığı Bildiri!

SİYASAL İKTİDAR PERSPEKTİFİ İLE YENİ 15-16 HAZİRANLAR YARATMAK İÇİN İLERİ!

Emek-sermaye çelişmesiyle birlikte burjuvazinin mezar kazıyıcısı olarak tarih sahnesine çıkan işçi sınıfı, bütün saldırı ve provakasyonlara rağmen, mücadele etme geleneğini yerkürenin bütün parçalarında inatçı bir şekilde sürdürmüştür. Toplumu değiştirecek biricik dinamik güç olan sınıf, bu niteliğini sınıfların yok olmasına dek koruyacaktır.

Dünya'nın sömürge ve yarı-sömürge ülkelerinde esen devrim fırtınaları, 68'li ve 70'li yıllarda Türkiye işçi sınıfını da derinden etkiledi. Derin bir iktisadi ve siyasi kriz içinde bulunan emperyalist sistemin cephe gerisini oluşturan Türkiye'de de aynı sancılar yaşandı. Çıkış yolu olarak işçi sınıfının kanları ve canları pahasına kazandığı ekonomik ve demokratik kazanımlara saldırıyı gören hakim sınıflar, 3 Şubat 1970 yılında 274 sayılı sendikalar yasasıyla, 275 sayılı toplu iş sözleşmesi, grev ve Lokavt yasasını gündeme getirdiler.

Tasarılarla hedeflenen Türk-İş gibi CİA'nın denetimindeki sarı sendikanın güçlendirilmesi kazanılmış Grev hakkının yok edilmesi idi. Ancak hakim sınıflar yığınsal bir tepkinin işçilerden geleceğini hesaplamamışlardı. Haziran öncesinde de bazı iş kollarında işçiler tepkilerini dile getirmek için pasif eylem biçimlerine baş vurmuşlardı. AP hükümeti bütün bunlara rağmen 11 Haziran'da tasarıyı yasallaştırır. Zamanın "ortanın solu" CHP'sinin de onayından geçen yasa 103 iş yerindeki yaklaşık 150 bin işçinin tepkilerini eyleme dönüştürür. Artık ok yaydan çıkmıştır. İşçiler yığın yığın Kocaelinden başlayarak harekete geçerler. Hareket kendiliğinden bir rotadadır. Başta Türk-İş sendika şefleri olmak üzere bütün merkezlerce eylemler karalanmaya ve hedefinden saptırılmaya çalışılır. "Kızıl ihtilalın provası", "kanun yeni bir sistem ve nizam getiriyor" tarenelerine kendilerine "devrimci"lik sıfatı yakıştıran DİSK'li sendika ağalarının "provakasyonlara gelmeyin", "hatta kötüsü, gözbebeğimiz şerefli türk ordusunun bir mensubuna kötü maksatla taş atabilir. Tahrikler yapabilir. Sizi DİSK genel başkanı olarak uyarıyorum" ihaneti karışır. DİSK başkanının bu mesajı Radyodan yayınlanırken, "gözbebegi" ordu birlikleri fabrikaları kuşatmış ve işçilere kurşun sıkmaktadırlar.

Bir kez daha burjuvaziyle savaşımında işçi sınıfı içteki burjuva uzantılarının ihanetine uğramıştır. Eylemler salt Kocaeli ile de sınırlı kalmaz. İzmir, Adana ve Ankara'da da işçiler sınıf kardeşlerini desteklemek için eylemlere girişirler. Verilen şehitlere rağmen eylemler doğru bir önderliğe sahip olmadığından hedeflenen demokratik talepler bile elde edilemez. 15-16 Haziran, genelde dünyada ve özelde de ülkemizdeki yoksul köylülüğün toprak işgalleri, yiğit gençliğin anti-emperyalist mücadelesinin bir kabarışı olarak sınıf mücadelesinin tarihine şanlı bir kabarış olarak geçer.

Kırlıkta ekonomik istemlere yönelen eylemlilik, ülkemizin özgül koşullarının zorunluluğu sonucu hakim sınıfların barbar saldırısına maruz kalmıştır. Bu eylemlilik, bugün de tek yaygın bir biçimde dayatılan tek seslilik politikasına karşı yeniden dirilişin, kavganın pekte uzak olmadığını göstermesi bakımından önemlidir.

Bu hareket ne bir ihtilal provası ne de siyasal liktidarı hedefleyen ve bu doğrultuda seferber edilinilen bir konumdaydı. Harekete damgasını vuran kendiliğindencilikti. Hareket ekonomik-demokratik talepleri hedefleyerek başlamışken, iktisaden zayıf Türk egemen sınıflarının saldırılar sonucu siyasal bir hereketmiş gibi görünüm aldı. Hareketi değerlendirirken;

Bizim gibi ülkelerde şehirlerdeki bu türden hareketlerin yenilgisi kaçınılmazdır. Kendiliğindenci bir şekilde ortaya çıkmış bu hareketin yenilgisi salt önderlik sorununda değildir. Burjuvazinin şehirlerde güçlü, kırsal alanlarda zayıf konumda bulunduğu ülkemizde bu hareket doğru önderliğe ve siyasal hedeflere de yönelse idi, yenilgisi kaçınılmaz olacaktı. Bu, stratejik olarak yürütülecek mücadelenin biçimi açısından da bir kez daha doğrulanan ML'lerin siyasal tespitlerinin kanıtıdır.

Dünyadaki mevcut objektif koşulların olumlu bir seyir izleyerek proletarya hareketine ivmeler kanzandırdığı bir dönemde ortaya çıkan bu hareket, bir kez daha uluslararası alanda başını büyük öğretmen başkan Mao Zedung'un çektiği çizginin dünya halklarını ve proletaryasını nasıl etkilediğini ve harekete geçirdiğini göstermektedir.

→

PROLETARYANIN İDEOLOJİK....

Baştarafı sf: 9'da

ları, ne de abbas yolcuları partimizin ML-MZD biliminin ışığında yürüttüğü mücadeleyi engeller. Zafer her zaman olduğu gibi, yine ML-MZD bilimiyle donanmış, önderimiz İbrahim Kaypakkaya'nın devrettiği mevzerlerle savaşan partimizin olacaktır.

—Yaşasın Partimiz TKP/ML, TİKKO ve TMLGB

—Kahrolsun Tasfiyecilik, Yaşasın ML-MZD

Yaşasın Halk Savaşı

NOT: *Tasfiyeci Hizip'le ilgili A. Derviş'in 'Genel Hat Üzerine Bir Öneri' yazısının geniş bir eleştirisi önümüzdeki günlerde yayınlanacaktır.*

15-16 HAZİRAN BÜYÜK.....

Baştarafı sf: 18'de

İşçi sınıfımız bir kez daha toplumu değiştirecek motor gücü olduğunu göstermiştir. Bütün saldırılara ve saptırmalara rağmen, kendiliğinden de olsa kararlı bir mücadele geleneğini ülkemizin sınıf mücadelesi tarihine yazmıştır. Bu geleneğin yaşatılması kavgasının biricik temsilcisi her dönem yine kendisi olacaktır.

Ülkemizde silahlı mücadelenin önemi bir kez daha ortaya çıkmıştır. Komprador patronların ve toprak ağalarının faşist devleti en yakın ekonomik ve demokratik taleplere dahi tahammülsüzdür. O, zayıf oluşundan dolayı feodal cebiri yaşamının ön koşulu görür. Bu anlamda da silahlı mücadele bir subjektif istem değil, zorunlu bir mücadele biçimidir ve bilimsel doğruluğu defalarca sosyal-pratik tarafından doğrulanmış geçerli biricik mücadele biçimidir vb. gibi somut sonuçlara varmaktayız. Bu verilerin zemini üzerinden hareketle gelecekte işçi sınıfımızın bugünkü eylemliliğinin gelecek günlerde daha bir sıçrama göstereceğini söylüyoruz. Ve diyoruz ki, işçi sınıfımız daha nice şanlı 15-16 Haziran'lar yaratacak güçe ve birikime sahiptir. Yeterki ona doğru bir perspektif sunulsun.

Haziran' 89
TKP/ML-MK

BAĞIŞ KAMPANYASI.....

Baştarafı son sf'da

ğe olan inançlarını beyan etmektedirler.

Bağış kampanyamızda Parti Yurtdışı Büromuza ulaşan maddi meblağ 520.000 DM civarındadır. Ayrıca kampanyamıza çeşitli eşya türü bağışlarda yapılmıştır.

Kampanya sürecince YDB'muza ulaşan bağışın % 90'ı ülke parti faaliyetlerimize aktarılmış bulunmaktadır.

Haziran 89 TKP/ML-YDB

Bağış Kampanyası Genel Sonuçları:

ALMANYA:
Baden-Würtenberg, Bayern: 63.000 DM
Hessen: 53.000 DM
Kuzey: 48.360 DM
NRW: 25.380 DM

İSVİÇRE: 149.590 İsviçre Frankı

AVUSTURYA: 413.250 Avusturya Şiligi

FRANSA: 200.300 Fransız Frankı

HOLLANDA: 28.000 Hollanda Guldeni

BELÇİKA: 4000 DM karşılığı B. Frankı

İNGİLTERE: 3934 DM karşılığı Sterlin

Libya-Avustralya: sonuçlanmadı.

GENEL TOPLAM: Yaklaşık 520.000 DM karşılığı.

Demokratik Halk İktidarı, Sosyalizm ve Komünizm İçin:

'PARTİYİ GÜÇLENDİR, ORDUYU DESTEKLE!' Şiarıyla Başlatılan *BAĞIŞ KAMPANYASI BAŞARIYLA SONUÇLANDI!*

İçinden geçtiğimiz süreçte, yılgınlığın, devrime sırt dönmenin, davaya ihanetin, mevzileri terkedişin ve devrimci lafazanlıkla-tasfiyeciliğin önemli ölçüde varlık göstermesine karşın, halka dayanmayı, kitlelere güvenmeyi, zorluk ve engelleri aşmanın biricik temel yolu olduğu anlayışı, kampanyamıza aktif ve coşkun bir tarzda katılan binlerce işçi ve devrimcinin partimize verdiği destekle bir kez daha kanıtlandı.

Bağış kampanyamız, karşı devrimin partimiz TKP/ML'ye yönelik azgın saldırılarını devam ettirdiği, diğer yandan oprtünist-revizyonist ve tasfiyeci cephenin salvo ateşleriyle partimizi ablukaya almaya çalıştığı bir ortamda, devrim düşmanı zararlı eğilimlere karşı mücadelenin arenalarından biri olarak işlev gördü.

Partimizin sınıf mücadelesinde üzerine düşen görev ve sorumlulukları yerine getirmek için özveri ve ısrarla yoğun bir uğraş verdiği bu özgülde, geçici yol arkadaşlarının safları terkedişiyle birlikte partimize karşı aleyhte faaliyet başlatmaları da emekçi yığınların ve parti taraftarlarımızın partimize gösterdiği ilgi ve desteği azaltamadı.

Parti merkez komitemizin aldığı bağış kampanyası kararını en iyi bir şekilde yürütmek, bütün imkan ve olanakları ülkede yürütülen faaliyetin emrine sokmak için, seferber olan yurtdışı parti örgütümüz, kampanyanın siyasal anlam ve hedefini yığınlara taşımak için kampanya boyunca 30 bin adet bildiri, 10 bin adet afiş dağıştarak, 6000'in üzerinde kitleyle canlı bağlar kurarak belirlediği hedefi aşmış bulunmaktadır.

Ülkedeki devrim mücadelesinin önemli cephe gerilerinden birisi durumunda olan yurtdışında emekçilerin partimize verdiği destek, değeri ölçülemeyecek kadar yücedir. Bu destek dağdaki gerillanın mavzerine kurşun, zindandaki devrimcinin hukuk vb.ihtiyacının militan örgütün çok yönlü gereksiniminin karşılanmasında geniş emekçi yığınlara ML-MZD biliminin basın-yayın yoluyla taşınmasında bir araç olma özelliğiyle önemli bir yere sahiptir. Bu destekle, emekçi kardeşlerimiz, bayan ve erkek yoldaşlarımız devrimimizin ilerletilmesinde partiye olan güven ve gelece-

Devamı arka sf'da